

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 448. Leonis Pap. Annus 9. Theodosii 41. Valentin. 24.
Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

diutissime tamen cunctata est in Symbolum fidei verba illa inferre. Et quid mirum: cum et in ipso Niceno Symbolo per Catholicum Orbem ubique vulgato, atque in omnibus Ecclesijs decantato, & vii recepto: sola tamen Romana Ecclesia in baptisimo & aliorum sacrorum ritibus, ubi fidei confessio adhiberi solet, non alium Symbolum, quam antiquum illud Apostolicum adhibere consueverit; quod Rufinus testatur in expositione Symboli, nosque superius in loco pluribus diximus.

XXXIII. APOSTOLICO CYRILLO SEMPER ROMANO ECCLESIAE.

Mag. sen. d. d. n. n.

Berno Ab. Aug. ensti de rebur ad d. s. s. m. s. p. s. t. a. n. t. i. b.

XXIV. QUANDO COEPTUM SYMBOLUM IN ECCLESIA ROMANA CANI.

XXV.

Leo ep.

Leo ep. 4. DE SOLEMNI BAPTISMI TEMPORE.

Hac itaque ratione, licet importune atque sollicitè agente Carolo Magno Imperatore apud Leonem Tertium Romanum Pontificem, ut ea verba Symbolo adderentur, idem id facere penitus recusat; immò ad perpetuam antiquitatis memoriam, ne quibuslibet liberum esse sacrosancto Symbolo aliquid addere, illud ipsum absque eo additamento in argentea tabula exaratum voluit in altari post corpus sancti Pauli perpetuò custodiri, ut suo loco de his pluribus dicturi sumus. Accidit verò postea, ut ad evitandum schisma, ne ea, quæ à Romana Ecclesia accepta Hispani, Franci, & alij omnes Boreales populi prædicarent, ipsa Romana Ecclesia respueret, videretur, perinde ac si ante prædicatæ doctrinæ & alij tradita esset prævaricatrix, & confiteri publicè confessione renueret, quæ alijs ad convincendas hæreses, & detegendos ac confundendos hæreticos, atque probandos Catholicos tantus ac tutus tor ante sæcula Hispaniarum Episcopis tradidisset: tandem placuerit Benedicto Septimo huius nominis Romano Pontifici idem Symbolum cum eo additamento Romæ in Ecclesia cani; id exposcente Henrico Imperatore, de quo ista Berno Abbas Augustinis b:

Cum Romanorum presbyteri ab Henrico Imperatore interrogarentur, cur non post Eusebium (ut in alijs Ecclesijs fiebat) Symbolum canerent: Me (ait ipse) assistente audiuero eiusmodi responsum reddere, videlicet, quod Romana Ecclesia non fuisset aliquando illa hæresis infecta, sed secundum S. Petri doctrinam in soliditate Catholica fidei permaneret inconsussa: & ideo magis huic necessarium esse illud Symbolum sapienter cantari, si quærentare, quod aliquando illa hæresis potuerit maculari. At Imperator domino Benedicto persuasit, ut ad publicam Missam illud decantarent, hæc ipse. Atque ita quidem ubi in Ecclesia canendum semel Symbolum Romæ susceptum est; ne diuersitas esset in verbis, quorum vna eademque erat in fide sententia, non aliud cani ceptum est ibi Symbolum, quàm quod alia omnes Occidentales Ecclesie hæcenus occinere cõsueuerunt. At de his modò hæcenus: suis enim locis hæc locupletius tractabatur, quæ hic modò obiter attingisse satis, occasione Hispanorum Conciliorum iussu sancti Leonis per Turibium indictorum. Multa præterea hic addenda de Turibio essent, vt inter alia de ibris, quos aduersus Priscillianum edidit, dicatur; eidem sancto Leoni Papæ, vt testatur Montanus scribens ad Turibium Episcopum Valentinum: sed hæc satis, constat denique ipsum reddidisse in omnibus Apostolicum visum: qui instar Apostoli, bonum certamen certauit, cursum consummavit, accepitque promeritam iustitiæ coronam: cuius rei gratia Catholica Ecclesia an huiusmodi diei natalis memoria quotannis eius triumphum profequi solet decimo sexto Kalendas Maij.

Hoc item anno ad Ianuarium, siue Iulianum Aquileensem Episcopum S. Leo epistolam dedit de recipiendis hæreticis penitentibus absque spe ad superiorem gradum promotionis: Magna (inquens) habeant beneficio, si adempti sibi spe promotionis, in quo inueniantur ordine, stabilitate perpetua permancant, si tamen iterata transgressionis (nempe secundi baptisimi) non fuerint maculati. hæc sub huius anni Consulibus Leo. Ad Silicium Episcopos ipsidem quoque Cons. epistolam dedit, quæ hæc habet in exordio: Diuini præcepti & Apostolici moniti incitamus, ut pro omnium Ecclesiarum statu impigro vigilemus affectu, ac quid visquam reprehensionis inueniatur obnoxium, ceteri sollicitudine aut ab ignorantia imperitia, aut à presumptionis usurpatione renocemus, &c. hæc nonnulla ad Ecclesiasticorum rituum disciplinam spectantia: vt de baptisimi solemnitate, nempe Paschatis, & Pentecostes, non autem in Domini Epiphania, vt illi sibi

faciendum susceperant, ex Africana Ecclesie vsu, apud quam solemne fuisse baptismum tempore Epiphaniae, satis indicat Victor 6. Præcepit demum Leo, vt tertio semel in anno ex Sicilia Episcopi Romam se conferrent ad Synodum: nam ad finem epistolæ hæc habet: Quare illud primitus pro custodia concordissima vnitatis exegimus, vt quia saluberrime à sanctis Patribus constitutum est, hinc in annis singulis Episcoporum debere esse Conuentus, tertio semper ex vobis ad diem tertium Kalen. Octobr. Romam fraterno Concilio sociandi, indisciplinanter concurrant, &c. Vides viridem antiquam in Romana Ecclesia obseruantiam, vt ex Episcopis Italie bis in anno Concilium cogerecur, in quod tamen non omnes semper & ex omnibus locis conueniant Episcopi, sed ex remotioribus prouincijs semel tantum terni adessent, cui quidem instituto voluit S. Leo Siculos etiam Episcopos subiacere.

Hoc item anno, qui quartus numeratur ante Chalcedonense Concilium, idem S. Leo Papa se sede deposuit Primatem totius Asiae Basilianum Episcopum Ephesinum, eò quod vacantem illum sedem inuasisset, atque seipsum in eam intrusisset. Testatur id quidem Stephanus eius aduersarius in Actione vndecima Concilij Chalcedonensis, ubi ait: Hodie quartor anni sunt, & Romanus Episcopus cum deposuit, scelera verò à Lathiano perpetrata ibi narrantur. Citatur in ea Synodo epistola eiusdem Sancti Leonis Papæ ea de causa conscripta, quæ penitus excidit, hæc autem ad ignauandum pristinum vsu Ecclesie Romanæ Pontificum in deponendis Metropolitanis atque Primatibus in leges Ecclesiasticas delinquentibus, recoluisse volumus.

Hoc eodem anno vetus innovatur querela Gentilium aduersus antiquorum efflores sepulchrorum, quos alijs Imperatorum relictis veritos, superius dictum est: Christiani enim, & inter eos potissimum clerici nonnulli, omnis idololatricæ vestigia antiquitate atque penitus abolere cupientes, dijs manibus dicatas defunctorum memorias euertere, vbi cum que eas reperirent, conabantur. Quoniam verò ipse titulus criminis inuidiosus nimis & odio dignus appareret, vt quis Fidelium argueret sepulchrorum efflores: Christiani Imperatores, eiusmodi sanctis legibus, penitus appositis eos coëtere conari sunt, quod inter alios efficacius præstitit Valentinianus Augustus, aduersus sepulchrorum efflores ad Albinum Præfectum Prætorio referens 5o Idus Aprilis sub huius anni Consulibus. Qui igitur in Gentilium sepulchra, ad conuellenda quæque superstitionis signa, audacter insurgebant Christiani, vix credi potest, quo frenetum impetu in ipsa eorum simulacra: vt eadem cum reperire liceret, non illis vt doctæ manus operi parcerent, sed brachij & curibus fractis, eorum capita, ne vsquam reperiri valeant, in inimum alicuius coëcerent parietis fundamentum, vel in alicuius Aopinqæ alæ fontæ profundum demegerent. Hæc quidem experimento didicerunt rerum antiquarum efflores in Vrbe, frequenti vsu admoniti, mirrà sagacitate indagare quæque simulacra christi membra dispersa. Vt perleuerasse intelligas in animis Christianorum, maiori que actum incremento, quod S. Hieronymus ait: Vbi alibi tanto studio & frequentia, quam Romæ, vacua idolorum templa quatuntur: et de his factis.

IESV CHRISTI
Annus 448.
LEONIS PAP. THEODOSII 41.
Annus 9. VALENTIN. 14. IMPP.
QUADRINGENTESIMVS quadragesimus octauus
Domini annus Consulibus Posthumiano atque Zenone signatur: quorum alter Cõstantinopoli, nempe Zenon, creatus est; alter verò, Posthumianus scilicet, Romæ electus, dictus ille Rufinus Prætextatus Posthumianus, cuius eiusmodi legitur Romæ vetus inscriptio:

Episcopi edoctus. & ipse ordinationem suscepit. & laudavit. & litteras eas approbavit. Ita etiam Pontica provincia qui presunt Primates & praesantiores sunt ipsissimi Episcopi. & omnes Palaestini: nec vlla dubitatio aut controuersia de hoc orta est: Et impium ducimus, hominem condemnare, qui multis & varis rebus optime gestis est exornatus. Hac & his similia, mea quidem sententia, scribere oportet. Si vero aliud quippiam tua sanctitas expedire putauerit, illud fiat. Ego enim cum vnam (ut putant) poenam, & condemnationem acceperim, & subterram, praesolum diuina ope altam etiam subire: & si velint, tertiam & quartam, diuinam votum operente gratia omnes a quo animo feremus, Dominum laudantes. Si vero tua probatur pietati, videamus quid nobis a Palaestina rescribatur, & cum quid agendam sit, diligenter perpendimus, ita Constantinopolim scribemus. hac Theodoretus ad Dominum Episcopum Antiochenum.

XI. THEODORETUS SENTENTIA TEMPORIS STATUTIS.

Summam quidem intercessisse inter Theodoretum & Irenaeum amicitiae necessitudinem; duae quae extant ad ipsam datae eius epistolae docent; quarum posteriore ordine positam, scriptam priorem esse constat, cum ambo Nestorio fauerent, & Theodoti Mopsuesteni essent mitifici laudatores, atque scriptorum ipsius defensores. Ceterum quod ad praesentem causam spectat, ordinati scilicet ab eo Irenaei bigami: profuisse videtur eiusmodi ab ipso parata excusatio: nulla enim posthac fuit de his querela, sed tantum quod suspensus magis magisque reddendus esset ob scripta ipsius aduersus Cyrillum, & consuetudinem cum Irenaeo & alijs huiusmodi, quae adhuc ipsum perseuerare fauorem Nestoriani erroris arguebant, cum iam accusatus esset, quod & pro ipso firmando frequens in Synodis fuisset: quam ob causam & Antiochia recedere iussus esset; mandatum quoque Imperatoris accepisset, ne eius ciuitatis finibus penitus recederet, sed ibi relegatus absque aliorum collegarum consortio vitam ageret. Cum iste esset Theodoretus in praesentem statum, pluribus ipse epistolis ad diuersos Constantinopolim datus conuictus est, & inter alias illa hoc ipso anno, qui numeratur vigesimus quintus eius Episcopatus, scripta ad Nottum Consulem, sed potius Consularem, seu Exconulem, quem gessisse Consulatum vidimus anno Christi quadringentesimo quadragesimo quinto. Praetermissis igitur alijs hanc vnam tibi reddemus, qui ipse totam vitam suam, & res ab se in Episcopatu gestas breui compendio narrat: est autem huiusmodi b.

XII. THEODORETUS AD NOTUM CONSULEM.

Breui quidem diuisione tua potius sum magnificentia, cum me necessitas vi re exoptato primaverit: speravi tamen partem illam consuetudinem incrementum & tranquillam futuram benevolentiam & reuolentiora amoris a se tamen sum frustratus: cum enim simul & iterum scripserim, litteras nondum accepi, & Imperatoris decreto Cyrensiem regionis terminos praeterire prohibeor. Nulla vero alia causa huius damnationis videtur, praeterquam quod Synodus Episcoporum congregata licet neque accusatio ostenderetur, neque aliorum appareat, neque reus conuictus: decretum tamen editum fuit. Noui quidem quae leguntur de Fylo: hic autem Praefes erat Romanorum, cui Iudaeorum administratio commissa fuerat: a quo Iudaei cum petissent diuini Pauli damnationem, aperte ipse respondit: Non est Romano consuetudo, damnare aliquem hominem, priusquam in quo accusatur, praesentes habeat accusatores, locumque defendendi accipiat ad abluenda crimina, quae tibi obijciuntur. Et haec quidem dicebat homo qui Christo non credebat, sed idolorum errori seruebat. Ego vero neque interrogatus, an Synodos congregem, necne, & quorum causa congregem; & quid mali astitam vel rebus Ecclesiae, vel publicis; ac si in maximis deliquissem, ab alijs arceor ciuitatibus. Quinimodo alij quidem omnibus omnia aperta est ciuitas, non solum Argy & Euenomyi sectatoribus, sed & Manichaeis, & Marcionistis, & illis, qui Valentini & Montani morbo laborant, necnon & Ethnicos, & Iudaei: Ego vero, qui pro dogmatibus Euangelicis pugno, ab omni excludor ciuitate.

XIII. THEODORETUS AD NOTUM CONSULEM.

Sed inquiet alij, contraria nos sentire & a vera fide aliena. Fiat igitur Concilium, adfint ipsissimi Episcopi, qui iudicare noverunt; adfint & magistratus, & qui in dignitate sunt constituti, qui res diuinas sunt edocti. Dicamus aperte, quae sentimus: Sicut & Iudices, quamam Apostolorum doctrina sunt consona. Sed age haec scripsi, non quia maximam ciuitatem videre cupio, neque ad aliam migrare xopto. Gaudeo enim te res a magis quiete illorum, qui in monastio

co habitu vitam ducunt, quam illa inuidio, qui Ecclesiam gubernare volunt. Non erit enim tua celsitudo: quod neque tempore beatissimi & sanctae memoriae Theodoti, neque beatae memoriae Ioannis neque tempore sanctissimi Episcopi Domini libenter Antiochiam accedebam; sed quia iniquis & fexis vocatus, vix obtemperabam: obediens vero, ut Ecclesiastico canonis parerem, qui periclitari praecipit eum, qui dum vocatur ad Synodum accedere minime voluerit. Quando vero accepimus, quidnam fecerit eorum, quae Deo displicent: Quod talem & talem, qui a suis sunt iniquitates silentio dignas patrare, a sacro actu segregauimus? Quod a eos, qui laudantur, & vti a celebri sunt, sacerdotij ordinatione decorantur: Quod populi Euangelicam & Christianam obediunt: Si haec sunt accusationis damnationis digna, etiam maiores pro his panas libenter suscipiemus.

Illud quidem adhaeciam (quando quidem calumniatores hac dicere me cogunt) quod ante conceptionem genitorum me offerre Deo polliciti sunt, & ab incunabulis iuxta suas promissiones me Deo dicant, & talibus me educauerunt. In monasterio vero, quousque Episcopus factus sum, commemoratus cum essem, inuicem Episcopus sum ordinatus. Vngit quinque iam ego annos, nec a quoquam accusatus, nec alium accusans; nec eorum aliquis, qui mihi subijciuntur, religiosissimi clericis, tot annis, ne obolum quidem in tribunali mihi oblatum conquisitus est; neque vestem a quoquam accepi: panem vnum vel autum nullus meorum domesticorum accepit aliquando. Praeter laceras has vestes, quibus vestior, nihil possidere volui. Publicos porticum in vestibulo Ecclesiarum adificiam. Pontis duos magnos extraxi. Balnearum publicorum gesti curam. Cum ciuitatem repperissem, quae minime a deficiente summe aqua datur; aqua ductus parauit; & ciuitatem aqua carentem aquis repleui. Vxor solo Marciano haeres laborantes vna cum vicinis locis ad veritatis agnitionem libenti animo duxi. Alium praeter ea vicum Eunomianorum in plenum, & alium Arianorum, ad lucem veritatis accedere procuravi. Et diuina ope, ne vnum quidem apud nos extat haereticorum radicem, aut germen. Nec ista sine periculo feci, sed sanguinem saepe effudi meum; saepe etiam ab ipsis lapidatus sum; & saepe ad inferorum etiam partus voratus perueni.

Sed iam insipiens factus sum, dum gloriari: hac autem ex necessitate, non ex animo a me dicta sunt. Hoc etiam beatissimus Paulus fecere coactus est aliquando, ut accusatorum & calumniatorum obstrueret ora. Et gaudeo de decore apparente, quinimodo summum honorem illud habeo. Audio enim Apostolicam vocem dicentem: Omnes, qui ipse volunt viuere in Christo, persecutiones patient. Vestrā autem magnificentiam oro, ut rerum Ecclesiasticarum curam gerat, & insurgentem tempestatem placet. Re vera enim neque in ipso diffinitionis initio tanta confusio Ecclesiam occupauit. Nullus vos docet de periculis magnitudinem: nullus Christianorum querelas vobis significat, & sanctissimorum monachorum, qui apud nos sunt lamentationes, quae de causa longioris vsum sum oratione, ut cum cognouerit vestra magnificentia Ecclesiarum tempestatem, illam quiescere faciat: & magnus lucrum inde consequatur. haec enim Theodoretus ad Nottum Exconulem. Quod autem ad Cyrum ciuitatem a Theodoro non habitam spectat: eandem iterum a barbaris excidiam, a Iustiniano Imperatore restitutam constat. Sed non praeterca, quod ad Ecclesiasticarum rerum antiquarum cognitionem de eadem ciuitate aequae pertinere certum est, ista nimirum de eius origine a Procopio scribiti, cum de eius restitutione a Iustiniano Imperatore facta meminit: Erat adf. Iud. nian. Imp. era. 2. 10. 1.

(inquit in Syria oppidulum vehementer neglectum, Cyrum nomine, a Iudaeis olim extructum. Nam Iudaei ex Palaestina a Medorum exercitum in Assyriam captiui abducti, & longo post tempore a Cyro dimissi, ut qualemcumque gratiam benefactori referrent, locum illum Cyrum appellauerunt. Iustinianus Rex partim Republicae comodus proficiens, partim colens sanctos Cosmum & Damianum, quorum corpora prope vsq; ad mea tempora reuoluerunt, Cyrum vrbem felicem reddidit muri securitate, praefulorum multitudinem & magnitudine publicorum adificiorum. at de Cyri Regis nobili monumento, quem otacula & diuina commendant, haec satis. Sed ad Theodoretum redeamus. Scripsit & ad diuersos alios magistratus Constantinopoli & alibi agentes eodem argumento litteras, quas (vrdictum est) ex codice Vaticano Latinitati donandis impense curauimus. Porro hic annus, vigesimus quintus eius Episcopatus, cuius in dicta epistola meminit, numeratur, ut intelligas ipsam hoc anno datam.

XIV. VITAE THEODOTI COMPAR. DIV. 1.

OPERA DIIGNA SANCTO EPISCOPO.

XV. 4. Cor. II. 11.

2. Tim. 3. THEODORETUS AD NOTUM CONSULEM.

XIX. QUAE OCCURRIT IN ISTA EPISTOLA.

Strucq; de adf. Iud. nian. Imp. era. 2. 10. 1.

81/4. 45.

XVII. Theodor. 140. Theodor. 140.

XVIII. Theodor. 140. Theodor. 140.

XIX. Theodor. 140. Theodor. 140.

XX. Theodor. 140. Theodor. 140.

Inter alias autem scripsit per legatos à Domino Episcopo Antiocheno Constantiopolim: missis epistolam ad Flavianum Constantiopolitanum Antiflicem, quæ etiam rectam fidei confessionem profertur: aliam insuper ad eundem Flavianum dedit, quæ conquiritur de Iulio Episcopo Alexandrino iam inimico ipsi detecto, atque iniuste sibi ius super Ecclesiam Antiochenam vindicante: cuius occasione (quod notari dignum est) mentionem habet canonis Concilij Constantiopolitani æcumenici verbis istis: Tuam præterea sanctitatem rogamus, ut fidem, in quam bellum motum est, protegas. & sacros canones conciliatos tueatur. In illa enim regie urbe cum convenissent he. d. i. s. m. Patres, consona sibi, qui in Nicæa statuta sunt à sanctis Patribus ibi congregatis, statuerunt, & dioceses distinxerunt, & vnicuique diocesi, quæ ipsi conveniebant, tribuerunt, ne aliam diocesim quis inuadent, sed Alexandria Episcopio ea, quæ ad Aegyptum pertinet, tantum gubernaret, & vnicuique diocesis res proprias, & quæ ad ipsam spectant: Hic verò istis definitionibus & decretis stare minime vult, sed beati Marci sedem sursum ac deorsum agit, præsertim cum aperit nouerit, quod Antiochenam magna ciuitas magni illius Petri thronum obtinet, qui beati Marci magister fuit, & Apostolorum chori primus ac princeps.

Hæc habet Theodoretus in Diosorum, super Episcopos Syriæ ius sibi usurpantem, quæ volumus recensuisse ad confirmationem eorum, quæ à nobis superius dicta sunt de Canone Constantiopolitani Concilij diocesum limites præscribente. Ceterum haud leue esse poterat Theodoretum illud argumentum de iuribus Ecclesie Antiochene: cum ea ex parte non subicienda tantum, sed præferenda videretur Ecclesie Alexandrinæ: nam & Innocentius Papa scribens ad Alexandrum Antiochenum Episcopum, de eiusdem sedis prærogatiuis hæc habet: Antiochie nomen accepit religio Christiana, atque conuenit Apostolorum apud se fieri celeberrimum meruit: quæque vrbis Romæ sedi non cederet, nisi quod illa in transitu moritur, ista susceptum apud se, confirmatumque, gaudet. hæc Innocentius: ex quibus vides amplitudinem iuris Antiochene, nullâ aliâ quidem ratione subdenda sedis Alexandrinæ, nisi quod ita primum Petro per Marcum eam erigenti visum fuerit. Sed intueri Diosorum primos huiusmodi mentis elate motus, obserua hominis factum, dum sibi subicere sedem Antiochenam aggreditur. Porro (vt est in Psalmo 6) superbia eius ascendit semper.

Sed quid inter hæc funestum accidit? Dum in desolationem Nestorianæ hæresis Catholici impelluntur, planè conuigit, vt vnus ex illis rapido cursu terminum imponere, & sibi citra terminum prolabantem habenas iniecere necessus, improuidè ferretur in hostes; dumque pugnat aduersus Ecclesie perduelles, ipse infeliciter nouus veritatis Catholice impugnator insurgeret. Euenit id quidem deploratissimo Eutychei monachorum Constantiopolitani agentium Patri, illorum, inquam, qui tempore Ephesini Concilij aduersus Nestorianos ceteris præstantius dimicabant. Cùm igitur summo odio in Nestorij hæresim iste ferretur, eò prolixi, vt non duas tantum esse in Christo personas omnino ex Catholice fidei præscripto negaret, sed etiam nec duas in Christo naturas vellet asserere; eosque Nestoriano laborare morbo putaret, qui duas confiterentur in Christo distinctas & inconfuse coniunctas esse naturas. Est quidem de Eutychei laboribus aduersus Nestorium eiusque sectatores indefesso studio exantillatis magna laus in Actione quarta Synodi Constantiopolitane Chalcedonenſis Concilium celebrata: quod ipsum de eo item prædicat Sanct. Leo Romanus Pontifex in breui hac epistola sub huius anni Consulibus ad ipsum data post acceptas ab eo litteras de inualeſcente Nestorianorum hæresi: cum primum interpellauit Ecclesiam, remedium quatenus aduersus fidem Catholicam præsturbantes:

Dilectissimo filio Eutychei presbytero Leo Episcopus. Ad notitiam nostram tua dilectionis epistola retulisti, quod Nestoriana hæresis quorumdam rursus studijs pullularet. Sollicitudinem tuam hac ex parte nobis placuisse scripsimus; quoniam in index animi tui est sermo, quem sumptimus. Vnde non ambigimus ancto-

ram Catholica fidei Dominum tibi in omnibus asstuturum. Nos autem cum plenius, quorum hoc improbitate fiat, potuerimus agnoscerenecessè est auxiliante Domino, pronidere, quatenus nefandum virum, dudum, damnatum iudicium posse extingui. Dat. Kal. Iulij Postumiano & Zenone viri clarissimi Cons. Porro quos Nestorianæ hæresis Eutychei fugillauit Catholicos fuisse, qui in Chailo duas prædicabant naturas inter se distinctas & indiuisas atque confusione coniunctas, exitus demonstrauit. Ceterum cùm inter hæc quidam susuri huius Eutycheianæ impietatis per Orientis Ecclesias spargerentur, licet auctor hæresis nesciretur: Theodoretus hæc accipiens per Basiliam Seleucie Episcopum, qui hoc anno vocatus à Flauiano ad Synodum conuenerat Constantiopolim, ad eundem illa rescriptit:

Omnium bonorum summam & apicem charitatem diuinitus appellauit Paulus, & hæc quæriti fidei alimnos præcepit. Hæc dictata tua pietas, quæ oportebat, narrauit, & intenda significauit: quid enim iucundius tibi, qui Dominum timent, reſtoram dignitatem sanitate & concordantiâ atque conuenientiâ? Cetero igitur scito, Deo dilectissimo, quod valde læxi sumus, cum ea diuersitatem de comuni amico: Et quægo antea dolore offensus sumus, cum audiremus, quod vnus esse carnis & Deitatis naturam assereret, & quod apertu verbum & perspicillè fronte inſcriptibilis Diuinitati Dominicam passionem adſcribitur a latari summi sanctitati tua literis, cum acceperimus, quod integras custodie naturarum proprietates, & neque Deum verbum in carnem conuersum ait, neque carnem in diuinitati naturam mutatam: sed in vno Filio Domino nostro Iesu Christo, qui homo factus est Deus Verbum, inconfusas remansisse dicitur ytriusque naturarum proprietates. Et vnicuique Deum laudamus pro conuenientia sancta fidei: & ad vtramque Ciliciam scripsimus, licet aperte non sciremus, si qui sunt, qui contraria sentiunt veritatis: & hortati sumus Deo dilectissimo Episcopos, & religare & videre, si quid aliis sint, qui in duas diuisant vnum Dominum Iesum Christum; vel admonendo eos corrigere & emendare, vel à fratrurn consorcio illos segregare. Se verò eum similiter illos aſſeramus, qui vnâ naturam carnis & Deitatis dicere audent, & eos, qui in duos Filios diuisant vnum Dominum nostrum Iesum Christum, & Apostolorum sine transgressu aggredimur.

Quod verò ad pacem sancti conuenimur, tua beatitudo confidenter id tibi persuadent. Si enim Propheta dicit: Cum his, qui oderunt pacem, eram pacificus: multo magis nos eam, quæ secundum Deum est, aperit vni pacem amplectimur. Quoniam verò nonnulli & Alexandriam occurrerunt eorum, qui in mendacijs sunt quatuor: & educati, & calumnias aduersus nos conſtruxerunt, & huiusmodi verbis sedulius Deo dilectissimo eius ciuitatis Episcopus, quæuis illi nostri litteris satisfacere conati sumus, quemdam pſimum Episcoporum ad regiam misit vrbem: dignetur pietas tua, quæ tua sit humanitas (vt solus) res gestas nobis indicare, & contra mendacium accurate veritatem statuere, & confirmare, & veritati contra mendacium opem ferre. hæc enim ad Basiliam Seleucie magni nominis Antistitem Theodoretus. Hæc autem (vt dictum est) transacta sunt, antequam auctor hæresis ipse Eutychei deſereretur hæreticus: ex quibus plenè satis expressum habes Theodoretum quàm rectissimo pede in Euangelium post damnatam Nestorij hæresim esse progreſſum.

Quomodo autem hoc anno mense Nouembri detecta est hæresis Eutychei, iam aggredimur enarrare. Liberatus Diaconus hæc de primordijs eiusdem emergentis hæresis: Eutychei presbyter & Archimandrita, præſidens Constantiopolitani celeberrimo monasterio, virgente satana, prædicauit Dominum nostrum Iesum Christum consubstantialem nobis non esse secundam carnem, sed de celo corpus habuisse. Eiusum varijs dicebat, ante adunationem duas in Christo fuisse naturas, post adunationem vnâ factam esse, secundum verò priorem sententiam hæc Theodoretus de Eutychei: Quæ iam exaruerat, Valentini hæresim rursus fecit pullulare. Arius solum animam, Apollimari solum corpus assumptum confitebatur, hic autem corpus assumptum esse negabat. Dicebat enim, Deum Verbum nihil humanum ex Virgine sumpsisse, sed ipsum immutabiliter conuersum, & carne factum (radiculis enim eius vror verbus) solum per Virginem transiſſis. Subdit verò Liberatus Diaconus, à quoniam eius impietas sit detecta:

Audienti talia læcentem & prædicantem Eusebium Episcopum

Theodor. 140. XXI. i. Cor. 13. THEODORET. AD BASILIUM DE NOVA HÆRESI.

XXII. Ep. 119. DE DIOCORO QUARITVR THEODORETUS.

XXIII. Liberat. Diac. c. 11. tom. 2. C. 8. EV. 17. CHES DE TRIGITV HÆRESI. C. 11.

Theod. hæres. fabul. 4. 50. 50a.

XXIV. Dorici

EVSEBIVS EPISCOPVS RILEIAGIT CON-TRARYVY CHRTEM.

Dorilei civitate provincie Phrygiae Salutaris, cum esset Ortho-
doxus & purus & amicus, prohibuit eum talia sapere & docere. Sed
pertinaciter Eutychem deinde videlicet, revocavit Eusebium causam ad
Flavianum Episcopum Constantinopolitanum, qui & ingressus est
in Concilium, quod conlocatum fuerat pro Florentio Sardorum
Metropolitae adversus Episcopos sub eo constitutos Ioannem & Cos-
simum. & data forma de aliquibus causis, eorum libellos obtulit
Eusebio Flaviano & omni Concilio, contra iam omnes advenire, &
Eutychem presbyterum; & sub eorum praesentia consueverat ab
eo, haeretica dogmata sapere & docere. haec Liberatus, sed cum
execret ipsa Synodalia Acta, quibus rei gesta ordo conte-
xitur, nihil est, vream per diuersa fragmenta historiam
compingamus. Quomodo igitur ad Episcopale iudicium
Eutychemis causa hoc anno perducta sit, ex eisdem Actis
accipere, quae sic se habent:

XXV.

Concilium Flavii Zenonis & Possidiamiani viri clarissimi,
sub die sexto Id. Nouemb. in Christianissima & regia urbe Constan-
tinopoli Nona Roma, congregata sancta & magis a synodo reperta
in praesentia magnificentissima viri Secretarii Episcopi praesente
sanctissimo & beatisimo Archiepiscopo Flaviano. Et restantibus
relationem duxit ad Florentium Episcopum & ad Metropolitae pro-
vinciae Lyderum aduersum sub eo constitutos quidam Episcopo-
s Ioannem & Cossimum, praesentibus etiam clericis, qui ca-
dem relationem duxerunt. & data forma de aliquibus quae lecta
sunt: Exurgens Eusebius venerabilissimus Episcopus Dorileus, pvo-
cauit ut de confidendi libellos obtulit S. Concilio, contra iam
eos relegi & inferri in monumenta Actorum. Instante vero eo san-
ctissimus Episcopus Flavians dixit: Suscepit libellos legatur ad co-
gnoendam causam, quae in eo continentur.

XXVI.

Optauerunt quidem non sic praesertim sensu, & obrutum negoti-
atione & excessu mentis rapit Eutychem presbyterum & Archi-
episcopum, ut obitum quidem timoris Dei, spernent etiam ter-
ribile tribunal Christi Salutatoris nostri, & in saecula eius
iudicium & retributionem, qui venturus & iudex orbem terrae
in aqua, & reddere vniuersis, secundum opera sua; nec vi uoluerit
desertit allucisus Salutaris omnium nostrum Christum blasphemam
linguam mouere, & Patres, qui inter sanctos & omnes antios, haereti-
cos nominare, & nos, qui eorum sanctis fides sedatorem. Quoniam
vero non cessat, insolentiam habens os & in senem linguam, ne-
gamus possumus sanctorum Patrum doctrinam, derogamus autem & san-
ctissimi Patribus. Et me heresis accusans, qui nunquam haereticus ut
suspensus sum, sed e contrario magis semper hereticis repugnans,
Orthodoxam fidem secundum maiori vices defendens, permanens
in sede sanctorum Patrum trecentorum decem & octo in Ni-
caeo Concilio congregatorum, & omnibus, quos in Ephesia Metro-
pola sancta & magna synodo acta sunt, & his, quae sunt & expe-
sente beatissimus Cyrillus Alexandrinus magna civitate quondam
Episcopus, & Magnus Athanasius, & Gregorius, & Atticus, & Pro-
thasius sancti Episcopi supplicio, & peto vestram sanctitatem minime
despicere hanc meam supplicationem sed subest Eutychem pres-
byterum & Archimandritam occurrere in sanctum vestrum Con-
cilium, & respondere hi, qui ad me ingruunt. Paratum enim in me
contineri, & satis habere Catholicam nomen, & aliteram omni-
no arecta sit. Et conueni per sanctam consubstantialem Tri-
nitatem, quae saluat Christum sumo, nosros Imperatores, & per sa-
lutem & perseverantiam christorum nostrorum Imperatorum
Theodosii & Valentiniანი perpetuorum Augustorum, praesentiu E-
utychem subire occurrere in vestram sanctam synodum, & satis-
facere ga ad modum: Quatenus illa commisit ad me, & quod
subuersi sunt, & regantur, & Catholica fides vincens, & unice appa-
reat omnis mundi terminos circumplectens. Quae pronunciat, gra-
tiam semper vestra conuectat sanctitati, Sub hoc pro, Eusebium Epi-
scopus Dorileus sancta Dei Ecclesia, & serens has libellos meos sub serps-
manu mea.

XXVII.

Sanctissimus Flavians Archiepiscopus dixit: Stupescere nunc
quidem nos quae lecta sunt, & quod talis in re veritas reprehensio reu-
rendo presbytero & Archimandrite Eutychem: Tam quod haec reu-
nerentia tua continere ad eum, & a sperare eum de recta fide,
& inuenietur pro nostra recta sapere, tunc vocabitur in sanctum
Concilium. & adit ille, Eusebius reuerenda Episcopus Dorileus
dixit: Sed quidem amem illud iam praesentis, non semel laudam, nec

ACTA CON-
CILII CON-
STANTINOP.

LIBELLVS
EVSEBII
ADVER-
SVS EVTY-
CHYTEM

LXXXV

LXXXVI

DE ILIA
TIO DE
ROKIS
TYCHE
TIS.

secundo, sed sapienti eorum ad eum pro hac causa, ex qua laesum
& locutus sum eum, & inueni eum non recta sapere, & moneri
docti. Sed insulari de re, qua aliena sunt, a nobis a fide recta. Et
hoc possunt in se per multos testes, qui praesentis fuerunt, & au-
diunt. Contra reuerebas, & iterum per Dominum nostrum Ie-
sum Christum quatenus desinit ad eum, & vovet, & respon-
dat, & postquam victus a me fuerit, cesset a peruersa doctrina, quia
multi ab eo lesi sunt.

Sanctissimus Episcopus Flavians dixit: Patitur nostra reu-
erentia, & mox satiationem sustinet usque ad monasterium; &
qua condeberit, loquatur, & que ad eum pertinet, & nos com-
moneat, & eorum ubi creetur sancta Ecclesia Christi. Euse-
bium Episcopus Dorileus hunc libellum me postquam perre-
xit sequenter, & non potuit, iterum ad eum accedere, & in ipse
ma verba audire. Sed degenit vestra sanctitas dirigere ad ipsam,
recurrere: me enim permittit inuocantur tantum negotia
relinqunt sanctis synodis dicit: Oportuerat quidem nostram reuere-
ntiam acquesere suscipimus sanctissimi & beatissimi Archiepiscopi
nostri: sed quia per statum te viciimus, stat quod postulat. Non
ergo primitio de dati libellis fide tenet: immo inuocatum ad diligenter
agendum me examinatum. Ioannes autem egyptissimus presby-
ter & Defensor simul cum religioe diacono Andrea per gentem ad
religiosissimum presbyterum & Archimandritam Eutychem per-
rellum aduersum vestram sanctitatem & commoneant occurre-
re ad sanctum Concilium & sub ad se non enim in leui dicta sacro
causa, haec quidem eo die, sequenti verba contigerunt
in ipse & de se habuit: nos eadem compentiosiori
incedunt feruore, non falchum lectis parant, per illu-
gentes, quae per mentem ad histum tantum, in medium
asseremus: ut patens fiat; quomodo semel de recta ser-
pens, foraminis captans liberas, publicum congressum
vitarunt, quod est mendaciosa natura inhim, cum tamen
ipsa veritas gaudent lures, & reddi omnibus manifesta. Sed
quae sunt sine cura, haeremus.

Sub ipse dies Confessio, pridie Idus Nouemb. praesentis
fuit Synodus Eusebii, & quam tempore politiam fide
palam exponit, & scriptis Cythii palam promittens, ha-
demque se expulsi ac sapere profiteatur, simulque ostendit,
sanctos & Orthodoxos Patres semper in Christo omnia
confessos esse naturas in vna eademque communitas perso-
na. Quae quidem, vnde de pie qua dicta, ad omnibus,
qui praesentes erant, Patribus recepta sunt atque probata,
singulis (ut dicit solet) candidam calculum porrigentibus.
Haec quidem ea die funa acta, seruato Ecclesiae iudicij
ordine, quo iubetur, ut accusant aliquem euincitur haereti-
cos, ipse se Catholicum esse, publicè doceat. Rursum ipse
Concilium haereticum, de decimo quinto mensis No-
uembris; idem Eusebius Episcopus Dorilei prolequens
causam contra Eutychem, his verbis sanctam Synodum
interpellat: Quare hodie excessit a te quo vestram interpe-
lant sanctitatem, postulant Eutychem presbyterum & Archi-
mandritam in sancta vestram Synodum occurrere ad eundem a me
pro eo, quod Orthodoxa dogmata corripit. & aliter aper, quam cre-
dit Ecclesia Catholica. Et peto tunc directus ad sancti tunc vestra in-
terrogatus dicit qualis ab eo acciperent responsum. Flavians san-
ctissimus Episcopus dixit. Dicant Notarij, qui sunt huius die directi
Notarij dixerunt: Ante hoc vestra iussit sanctitas religiosissimum
presbyterum & Defensorem Ioannem, & reuerebatissimum diaconum
Andream pergere ad reuerebatissimum presbyterum & Archi-
mandritam Eutychem, & vtrius praesentis, &c. Quae autem et au-
secta sit, intermissa a sancta Synodo & Eutychem, Io-
annes ita narravit. Addidit tamen vix procciam.

Cum inquit peruicissimum ad eum in monasterium, libellos
legimus, & exemplar ad dilectum, & accusatorem etiam manife-
stantis, & viciatum et demerantimus, & satis rationem apud
vestram sanctitatem. Ipse autem occurrere quidem, & satis uere
nit adnegant dicens, hunc ipsum apud se esse detratum, & de qua
tione, tamen ab aliis rector, & iniquam alibi exhoratam a se
facere, & quod amodo enim tamquam in sepulchro deere in
mo, a stereo. Inuoluerunt autem vestra sanctitas per postulat, ut
eo quod reuerebatissimus Episcopus Eusebius inuocum iustitiam
eussen de retratione & vni uice causa hanc accusatio in aduersus
eum conserit. Paratum enim fuisse asseruit, & dicitur sancti-
tatem Patrum, qui in Nitica & in Epheo conuenerunt, & sub-

XXVIII
EVSEBIVS
RILEIAGIT
CON-TRARYVY
CHRTEM.

ACTA
CONCILII
CONSTANTINOP.

LIBELLVS
EVSEBII
ADVER-
SVS EVTY-
CHYTEM

LXXXV
LXXXVI

DE ILIA
TIO DE
ROKIS
TYCHE
TIS.

XXIX

XXX

XXXI.

Subscribere interpretationibus eorum confitebatur. Si vero aliquid contigerit eos in aliquibus dictis aut factis, aut errasse, hoc neque reprehendi debet, neque scribere; Quia enim Scripturas seruari, tamquam primores sanctorum Patrum expositionibus.

Obserua diligenter, quibus se primo spiritus veteris ofus serpens, caput obtogens, ne offendatur, inuoluat. Num delicens a sanctis Patribus honesto praxatu ad diuinas Scripturas provocat; quod est peculiare omnium hereticorum, se diuina Scriptura vindices profiteri, eo palchro yelamento impietatem velantes; duplo impij, dum & errant, & ad fruendam quam profitentur salutem, diuinam Scripturam pro animi voluntate derogant. Sed quam netanda Eutyches istis subiecit, audi Ioannem: Post incarnationem vero (aitbat ille) Dei Verbi, hoc est, natiuitate Domini nostri Iesu Christi vnani naturam adorare, & hanc Dei inuenerunt & inuenerunt hominis facti. Et librum aliquem huiusmodi proferens perlegebat. Adiecitbat vero derogatione aduersus se ab aliquibus dicta, quae quod dixerit, se innoxium ab huiusmodi derogatione esse, ex duobus naturis vni secundum substantiam factum esse Dominum nostrum Iesum Christum, neque dicitur in expositionibus sanctorum Patrum, neque suscipere, fecerit gerit a ab aliquo tale aliquid legi: quia diuina Scriptura, ut dicitur, meliores sunt Patrum doctrinis. Et hoc dicens, conscribat perfectum Deum esse & perfectum hominem, qui natus est de Maria Virgine, non habentem consubstantialitatem nobis carnes, hanc autem mecum colloquens dixit, haec Ioannes. Eadem etiam locutus est Andreas diaconus, & Bassilius Episcopus Seleuciae, qui praesens fuit, necnon Athanasius. Quibus peractis, & instante eodem Eusebio Episcopo Doulxi, secundum iussus est Eutyches citari ad Synodum per Mamantem & Theophilum presbyteros: libellus autem citationis fuit huiusmodi:

XXXII.

Sancta & magna Synodus secundum Dei gratiam degens in Christianissima & regia Constantiensi Noua Roma reuocando presbytero & Archimandrita Eutyche. Et nunc secunda te ista uocatione vocamus per Mamantem & Theophilum reuocando presbyteros, ut occurrat aliquid delatione ad sanctissimum sancto Concilio accusatus a Deo amatissimo Episcopo Eusebio, sicut qui alioa a fide lapsus est & sapit, & ad aliquos ex calocutur ei. Veni ergo ad Consuetum, nihil differens, ne ut subterfugiens in faciem conuenis, subiacas diuinarum regularum severitati: Nec enim rationabilis est satisfactio, dicente te, decessisse non recedere de monasterio, qui de talibus accusatus es.

XXXIII.

Adhuc seculare sancta Synodo, & expellente Mamantem & Theophilum reuocandissimo presbytero, qui in istis fuerat vocare Eutychem reuocandissimum presbyterum & Archimandritam: dum legere nec eius expositiones de fide sanctorum Patrum: exurgens in medio Eusebio Deo amatissimo Episcopo, & aliena a re illa fide temperatum & relinquere ad id impie agens, & aliena a re illa fide sapienter: candido pergit omnia facere. Comperi enim quia Eutyche presbyter & Archimandrita volumen direxit per monasteria, & ad seclusionem exiecit monachos. Et quia hoc ipsum ad tutelam Ecclesiasticam sancta Synodo perinet inquirere: postulo hic presertim presbyterum Marvirij (templi scilicet S. Iohannis Baptistae) qui est in Septimo dicere, si destinauit volumen, & fecit fieri subscriptiones, haec locutus Eusebius.

XXXIV.

Iussus est post haec a Flauiano presbyter teste accedere: qui roganti Flauiano quoniam esset, dixit: Presbyter sum in Septimo sub tua sanctitate. Cui Flauianus Episcopus dixit: Audisti quae exposuit reuocandissimus Episcopus Eusebius? Abrahamus dixit: Etiam per vestigia tua. Obserua hic praesertim morem obtestandi Episcopos verbis illis: Per vestigia tua, quibus postulerent, facit quidam esse, etiam ipsa Episcoporum vestigia. His autem Abraham presbyter subdit: Emmanuel presbyter & Archimandrita direxit me ad asserium presbyterum, haec ei denunciare, quod Eutyche presbyter & Archimandrita direxit ei eorum de fide, & suadebat ei in eo subscribere: & haec mandatis, ut presbyter asserium haec vestra suggereret sanctitati, addidit huius Eusebius, id ipsum esse factum per alia monasteria, ad que totum miserat Eutyches, ut ei subscriberetur. Ithaxiam audisse Flauianus, misit eo ex Synodo Petrum presbyterum & Patricium diaconum, & rusum ad alia monasteria Rhetorium presbyterum & Eutropium diaconum, Chal-

cedonem vero Paulum & Ioannem presbyteros ad inquirendum demisso ad eos fidei tomo ab Eutyche.

Inter haec autem qui missi fuerant secundo citare Eutychem, reuersi sunt ad Synodum, & quae gesta essent, nota fecerunt, Mamante ita praeloquentes: Praesentes ad monasterium Eutyche presbyteri & Archimandrita, reperimus a te ianuae monachos stantes, ut ingrossum cum eis monasterium diximus: Nunciante: Loqui enim debemus Archimandrita, directi a sanctissimo Archiepiscopo & praesente Synodo. Et dicebant nobis: Quia dominus Archimandrita agrotat, & videtur eum vos non potestis: quid ergo vobis placet, & pro qua re estis directi, dicite nobis. Nos autem non acquiescimus, dicentes eis: Quia nos ad illa ipsum sumus directi, & scriptam inuisionem habemus & pro manibus tenemus, quae ad eum scripta est a Synodo. Qui ingressi, iterum regressi sunt, & adduxerunt secum Eleusum quemdam monachum dicentes: Quoniam Archimandrita noster agrotat, hunc loco sui direxit, ut huc quaerent mandata dicenti. Nec sic acquiescimus dicere, sed diximus: Si suscipit nos missos a sanctissimo & beatissimo Archiepiscopo, & a sancta magna Synodo, dicite nobis. Deinde vidimus eos turbatos, & ad alterum suferantem & dicentes aliqua. Et cum non recepimus responsum, conturbatis eis, eo quod inscripta esset mandatum, diximus eis: Quid conturbamini? Nihil est dicendum, quia scripta sunt, non sunt occulta. Sed diximus & nos quae scriptura continent. Communiter enim ecce nunc secundo sancta Synodus, quatenus occurrat, & in his in quibus accusatus est a Deo amatissimo Eusebio Episcopo satisfaciatur. Tunc ingressi nunciauerunt, & suscepit nos praedictum reuerentissimum presbyter & Archimandrita Eutyche.

Ingressi porro proximum ei missum chartulam, & sicut eam nobis praesentibus legi, & postquam lecta est, dixit: Ego apud me definitum habeo, extra merum necessitatem non egressi monasterium: perdidit autem & sancta Synodus & Deo amatissimo Archiepiscopo, quoniam & sententiam sum effecimus. Diximus nos: Dignare venire, & in his quibus accusatus est satisfacere apud sanctam Synodum. Qui respondit: Ego non egressus de monasterio meo, quia sic habeo definitum. Si autem voluerit beatissimus Archiepiscopus & sancta Synodus aliquid agere, quod ei placet, agant. Hoc vnum peto, nullam hanc altera vice fatigare. Definitum enim mihi est non egressi monasterium. Ne ergo iterum dirigant: quod volunt, antequam meam uocationem faciant: mihi ac si uocassent, facti sunt. Petis autem nos dicere sanctitati vestrae haec.

Sed tu qui ad diuinas Scripturas prouocas, & Eutyches (licet paucis te alloqui) ubi repereris, dicas, quae ego, te magis obligatum teneri propositi mentis tuae vinculis, quam tui Episcopi iussione, immo & plurimum Antistitem in Synodo obsequendum, teque ad iudicium uocatum uoluntate, legitimo praesertim id exigenti iudicio? Magister tuus Israel es, & haec ignoras? qui ad alios doces, & munere praefectus monasterio praes, haec te praerereunt, quibus te oportuit in buisere uocare? Sed in manus deliquit senem. Pergit ille: Compellebat autem nos, & chartulam aliquam scriptam deponere: sed non acquiescimus suscipere, dicentes: Si quis uoluerit, peruenit, doce. Ista nobis ista ad eum dicentibus dilata est charta, & uoluit eam nobis legere: sed nos sic acquiescimus audire, sed accipimus eam suscipere: & nos uale facientes egressi sumus, dicente eo: Quia dirigo S. Synodo hanc chartulam cum subscriptione mea. haec enim Mamantem relatio, eademque collega Theophilus. Attende, lector, quod in istum hunc haereticis omnibus, quod misit agant, aduersari lucem, congressum fugere, latebras quaerere, dilgere subterfugia, amare diuicula, & captare recessus.

Ac rursus accusator Eusebius urget, rursus uolentibus instat, ut uel inuitus Eutyches trahatur ad Synodum. Tum vero secundum iudicij formam a S. Synodo decretum est, ut ille tertio citaretur per Memnonem eundem factorum uasorum, Epiphaniumque presbyteros, & Germanum diaconum, quibus scriptus citationis libellus traditus est, quo significabatur, ut post diem sequentem, festiua quarta, ad septimam decimam mensis Nouembris ipse Eutyches iudicio praesto esset.

Interea vero sequenti die, nempe decima sexta Nouembris, uenit in Synodum ab Eutyche missus Abrahamus Archimandrita, excusans Eutychem ob ingrauescentem morbum venire non posse. Accepta uero est a Synodo de morbo excusatio, quod non ad inhumanum essent, sed

XXXV. EUTYCHES IS SUBTERFUGIA.

XXXVI. QUID CVM EUTYCHETE ACTVM.

XXXV. II. INTERPELLAT EUTYCHE TEM AVCTOR.

XXXV. III. TERTIO CITATVR EUTYCHES.

XXXIX

misit-

meritorde: ceterum eius propositum de non egrediendo e monasterio minime comprobatum fuit, testante Flavianio praefertim ipsum Eutychem olim, cum in Synodo causa Nestorij tractaretur, aduersus eum acturum in Synodum ingressum fuisse. Adhortatus est autem idem Flavianus per eundem Abrahamium Eutychem, vt venire ad Synodum ne detraheret, & se purgare apud eam, si calumniam pateretur: sed & si errare compertus esset, ea quae temere dixisset, corrigeret, atque damnalet, pollicens veniam; addiditque haec de accusatore causam infatigabili studio prosequente: *Cognoscitis (inquit) zelum accusatorum, quoniam & ipse ignis frigidus illi videtur propter pietatis zelum, &c.*

XL.

Sequenti vero die, nempe decimaleptima eiusdem mensis, auditus fuit a Synodo qui missi fuerant tertio citare Eutychem, Memnon, Epiphanius, atque Germanus, retuleruntque in manus Eutychem se dedisse libellum citationis, ipsum autem se excusasse, quod missis latissimere Synodo Abrahamium Archimandritam, cui significaret se sanctorum Patrum dictis & Nicana Synodo acquiescere; rogare vero, si his non contentus sit sancta Synodus, septimannae vnius darentur inducias. His relictis, auditus est etiam Eusebius accusator in stans, & causam afferens, cur de his, quae ab eo antea saepius dicta essent, Eutychem cogere retulisset rationem. Auditus quoque sunt qui missi a Synodo fuerant ad monasterium inquirere de voluminibus ab Eutyche ad ea missis: retuleruntque accepisse Archimandritam missum ab Eutyche volumen fidei, sed ipsos subscribere noluisse, inter quos Martinum Archimandritam dignam illum emisisse sententiam: *Non est meum subscribere, Episcoporum tantum est.* alios vero se minime accepisse, testatos esse. Instante igitur Eusebio, damnamum e scriptis suis esse Eutychem, idemque attestante Flavianio: tempus ne praeteriret ad huc videretur esse iudicium, septem dierum petitis ab eo inducias concesserunt, qui erant in Synodo Patres, ita Flavianio suadente.

XLII.

Inter haec autem dum expectaretur festiuitas dierum, tempus Eutychem praefertim, instante accusatore Eusebio Episcopo, iterum intromissi sunt Mamas cum collegis, qui missi fuerant citare Eutychem, vt quae ab ipso accepissent, & minime integre retulissent, palam facerent. Vigesima itaque secunda mensis Nouembris, confidentibus Patribus, Theophilus, qui cum Manente missus fuerat, sub diuini nominis contestatione haec est locutus: *Cepit velle Eutyches disputare nobiscum. Reuerendo autem presbytero Mamante dicente: Non quidem ad hoc venimus, vt cum tua reuerentia disputemus, sed euocare te ad occurrendum Synodo. Cedit ille, praesente Narsace presbytero, & Maximo Archimandrita, & alijs monachis dicere: In qua Scriptura tacetur haec natura: Deinde: Quis sanctorum Patrum exposuit, Deum Verbum duas habere naturas? Ad haec nobis respondendum: Et tu ostende nobis, vbi continetur Homousion: aut quae Scriptura haec dicit? Respondit reuerentissimus presbyter & Archimandrita Eutyches: Non continetur in Scripturis, in expositionibus vero Patrum tacet. Ad haec reuerentissimus Mamas presbyter respondens, ait: Eo modo sicut Homousion in sanctis Scripturis non tacet, sed in expositionibus Patrum ita se habet: Ita & de aliabus naturis idem sancti Patres exposuerunt. Dixi ad haec & ego: Perfectus est Deus Verbum, an non? Dixit idem presbyter Eutyches: Perfectus est homo incarnatus, an non? Dixit: Perfectus. Si ergo duo perfecti Deus perfectus & homo perfectus, duo perfecti vnum faciunt Filium. Ad haec reuerentissimus presbyter & Archimandrita Eutyches: Absit a me dicere ex duabus naturis esse Christum, aut ipse natura loqui, seu disputare Dei mei. Si ergo voluit deponere me, aut si desiderant facere aliquid aduersum me, secundum permissum Dei faciant: Ego enim in fide, quam accepi, in ipsa steti, & confirmari desidero. Haec sunt, quae ab eo audimus, haec in Actis de Eutyche.*

XLII.

Cum tu consideras, lector, horridam Eutychem blasphemiam; non eo tamen prociacia peruenisse vides, vt dum prouocat ad diuinam Scripturam, suum etiam quae in ea a sanctis Patribus fuissent exposita, esse pariter recinenda neget. Ex quibus intelligis, inpergressos esse nostri temporis Nouatores impudenciam Eutychem: quippe, qui cum conuincantur a sanctissimis Patribus, sic prouo-

cent ad diuinam Scripturam, vt nisi tot syllabis & elementis illud ipsum, quod Catholica profiteretur Ecclesia, in ea expressum inueniant, minime sibi retinendum esse, pertinacissimè relinquantur, nullam vel traditionem, vel sanctorum Patrum interpretationum rationem prius habentes. Sed reliqua de iudicio Eutychemis prosequamur.

At quid inter haec interatus dierum malorum hypopocrita? Qui saepius fuerat contestatus, se minime posse egredi de monasterio, licet iussione Flavianii Archiepiscopi & totius Synodi vrgeretur, quod eam sibi inuolabilem legem antea praehisset: tamen cum septem dierum accepisset inducias, statim egreditur de monasterio, sed non ad Flavianum quidem progreditur: at quoniam gentium? Audi Liberatum Diaconum: *Dum hac agerentur, refugens Eutyches ad Theodosium Imperatorem, impetravit ab eo (vt fertur) per Chrysostrum eunuichum, quem ipse Eutyches susceperat in sacro baptisnate, vt cum Patricio Florentino & magno Consulari Concilium illud Flavianii ingrederetur. Timere enim se dicebat Flavianii calumnias. Mos hic etiam est haereticorum (vt de Ariano & alijs saepe antea vidimus) ingredi Synodos ambiciose Comitum comitari, talium fieros potentia, qui dissident iuste cause: cuius quidem rei recens est exemplum Nestorij in Concilio Ephesino.*

XLIII. OPERA QUORUM APTA...

XLIII. Liberat. Diacon. c. 2. C. 2.

XLIV.

At mira sane veritas! Eutyches Chrysostrum potentissimum eunuichum aduenit sibi in praedictum ac patrocinium, quem sciebat infensissimum Flavianio ob res saepius enarratas: ex quibus omnium malorum fluxu origo. Etenim sceleratissimus hominum, vt conceptas itas in Flavianum enomeret, suscipiens patrocinium Eutychem, in summum totius fidei Catholicae detrimentum ei fauens, in eius defensionem tuos complures alios potentes aulicos, tum etiam Episcopos magni nominis inclinavit: effectusque vt cum huius Synodi definitione causa finienda esset, ad concumenium oportere eam deferre Conuentum, vnde tot mala velut e portis inferi magno profuuo scaturirent. Eunuichus haec praefecit.

XLV.

Adueniente iam praescripto a sancta Synodo septem dierum termino, inchoato a die decima: sexta Nouembris: vigesima eundem eiusdem, tursam sancta Synodus congregata est; & ex more praepositis sacrosanctis Euangelij, nullas est ingredi accusator Eusebius, nullus pariter quibus Eutyches, qui pollicitus erat dicta die se praesto fore sacro Conuentui suam causam acturum: se a querentibus non inuentus; retulitque haec Synodo Ioannes presbyter: *Occurrit reuerentissimus presbyter & Archimandrita Eutyches cum magna multitudine militum & monachorum, & Praefectorum apparitorum magnificensissimi & gloriosissimi Praefecti Praetoris, & non aliter voluit eum dimittere, vt ingrederetur vestrum sanctum Concilium, nisi se promissurum, restitutos ipsum personam. Eil vero pariter & magnus & maxime admirandus Silentiarum & ipse vna cum eo praesens, cupiens ingredi, vt porè directus a possimo & Christum amantem Imperatore nostro, haec ille. His auditis, intromissus est Silentiarus; qui obtenta licentia, eiusmodi legit Theodosij Imperatoris mandatum ad Synodum missum.*

XLVI.

Quoniam nos de pace cogitamus, & de sanctis Dei Ecclesia, & pro Catholica fide, & custodiis volumus rectam, Deo inspirante, predicatam fidem a sanctis Patribus, qui in Nicena congregati sunt, trecentis decem & octo, & ab his, qui Episcopi interfuerunt damnationi Nestorij: Haec ergo volumus, ne scandalum in praedictam Catholicam fidem committatur. Et quoniam sanctum magnificissimum Patricium Florentinum esse fidelem, & testimonij probatum in re: Ita fidei volumus ipsum interesse audientia Synodali, quoniam sermo de fide est.

XLVI. IMPERATORIS MANDA...

XLVII.

Secuta sunt haec acclamationes Synodi de fide & religione Theodosij Imperatoris. Sed si praenouissent futura, utique immensus lachrymarum imbribus fuissent eadem protecuti. Quanto enim detrimento immisceant se interdum principes rebus sacris, quae ab Episcopis tractanda sunt, recentia exempla (vt praetermittamus vetera) docuerunt. Etenim fomes peccati Nestoris litteris Caesarsis damnatus iam, nisi infra decem dierum spatium respiceret, conspirante in eandem sententiam Synodo Alexandrina, perpetuo silentio iam sepultus fuisset: cum vero de se in his male (vt videmus) immitat Theodosius,

XLVII. PERICULOSISSIMA...

XLVII. L. d. p. p. p.

DAT. IN DVCEM SEPTIM DIERUM EUTYCHES TI.
 EUTYCHES SV AS PRO DIT BLA SPHEMI AS.
 PROCA CIORES EUTYCHES ENOVA TORES.

C. 41. 448. PAP. 9. VALENT. 24. SVTIA 8

solus, quanta illa mala pronunciat in Ecclesia, adhuc que videntur in Orientali Ecclesia vlcera putrefacta restant. Eutyche pariter delirus senex & impudens haereticus in hac Constantinopolitana Synodo iam cum sua haeresei condemnanda, atque penitus obliuione delendus: sicut auxilio Praef. Theod. & manibus edictis Imperatoris, sic inualuit, vt per plurima secula eius haereseis vniuersam Orientalem Ecclesiam vehementer instar incendij excussit, atque nunquam haecenus restitui valuerit. Mentiar, nisi & lapides ista clement, & viae Sion iugeant. Etenim ex his non Catholica tantum fides infanabilem plagam atque funditus dirutum est. Sed corruptam semel iugubrem prosequamur historiam.

XLVIII. Post haec, assente Synodo, Florentius ingredi iussus est, praesentibus Eutyche reo & Eusebio accusatore: tunc quoque pluribus sessionibus superius facta essent, coram omnibus publice fuit recitata. Inter legendam autem, de Eutyche conuictus Eusebius, haec interlocutus: Metuo typhus circumuentus: ego pauper sum, nihil possidens: minatur mihi exitum speculatus habet: propinquat mihi Ousia, iam ad est, pernam exitus, haec ipse: ex quibus plane vides, qualis fuerit patientia, mansuetudo, & paupertas Iohanni Archimandrite. Rursum vero cum in legendam ventum esset ad S. Cyrilli reprobam fidei confessionem, qua dicit ab eo naturae praedicantem in Christo, haec Eusebius: Consciente ne istum Eutyche, quae modo lecta sunt, beat extorremus Cyrilli, & confiteatur ne duarum naturarum vniunionem factam in vna persona. Et in vna subsistentiam, an non? Flavianus sanctissimus Episcopus dixit: Audisti presbyter Eutyche, quid auctor tuus dixit? Eusebius nunc, si ex duabus naturis vniunionem confiteris, Eutyche presbyter dixit: Etiam ex duabus naturis. Iussibus Episcopus dixit: Confiteri duas naturas, domine Archimandrite, post incarnationem, & consubstantialitatem nobis esse Christum secundum carnem, an non? Eutyche presbyter dixit: Ego non veni disputare, sed veni satisfacere sanctitati vestrae, quomodo scripsit. Scripsum est autem in hac chartula, quomodo sentio, & adhibere eam legi, &c.

XLIX. Vides colubrum spiritus inuoluit, & ne detegatur, suis inuoluitis oculi, & quaeere subterfugia, ne capiatur? Cumque mille techis vndiq; fugam caperent, cogitur tandem prodere quid sentierit, cum dixit: Confitor ex duabus naturis fuisse Dominum nostrum ante aduentionem: post vero aduentionem vnam naturam confitor. Haec igitur prolatam immensam blasphemiam, cum eam damnare iuberetur, tenuit penitus ille. Sed cum rursus irgeret etiam Florentius Patricius dicens: Confiteri duas naturas post aduentionem: sic non dixeris, damnaberis, cumque se haud sponte id professurum significaret, cum vero rursus Florentius Patricius interpellaret: ad postremum illud edixit: Qui non dicit ex duabus naturis, & duas naturas non credit recte. Exurgens vniuersa sancta Synodus exclamavit: Quae ex necessitate est, fides non est, & subleuante sunt acclamationes in laudem Imperatoris, Claudentique eius diei actionem, ita perorauit Flavianus:

L. Per omnia appareat Eutyche quendam presbyter & Archimandrite, & ex his, quae ante acta sunt, & ex propriis eius confessionibus, Valentini & Apollinaris peruersitate egrotari. & eorum blasphemias immobiliter sequens, qui nec nostram reuerentiam per passionem atque doctrinam recti vult consentire dogmatibus. Vnde laqueum hinc & inde persequens, haec perditionem eius perditionem, decreuimus per Dominum nostrum Iesum Christum ab eo blasphematum, extraneum eum esse ab omni officio sacerdotali, & a vestra iurisdictione, & primatu monasterij. Scientibus haec omnibus, qui postea colloquerentur ei, & ad eum conuenerint, quoniam rei erunt & ipsa excommunicationis, sunt non recedentes ab eius colloquutione. His dictis, atque Actis penitus absolutis, confecta est omnium Episcoporum subscriptio, qui fuerunt omnes numero triginti duo; subscriperunt & Archimandrite, qui aderant viginti tres. Reperitur est autem anno sequenti iudei, Constantinopolitane Synodum Patrum Commentus, de quo suo loco dicturi sumus. Porro praesens Synodus Actiombus septem completa est.

LI. His in Concilio gestis, Flavianus de re tanta, more maiorum, certiorum reddere vult S. Leonem Romanum Pontificem, has ad ipsum litteras scribens:

Domino beatissimo & Deo amabili Patri Leoni, Flavianus in Domino eternam salutem. Nulla res diaboli venena compescit, nec continet mortiferas eius sagittas: siu sum enim atque deorsum perualam, quae quos possit occidere, quos possit superare, quos possit deuorare. Propter quam rem vigilandum est, & orationibus a Deo obtinendum, vt fatuus inquisitione vitare possimus. Deceat enim sequi Patres nostros, nec communitate defensionem eorum perpetuam, quorum regulam secundum sacras Scripturas esse didicimus. Depositis ergo seditibus & lachryis, quos incesciter fudo, quia sub meo clerico degenti inuasus est a fero demone, & non potui eum liberare, nec auferre a tali loco, qui animam meam pro illo paratam erant ponere, quomodo & ipse sic quomodo resiste a proposito diuino, & ad illam euenit qui per dote consuevit accepta Patrum deligant, & constituta eorum dispositione iam incepto enarra.

Sunt enim quidam vestre fidei oues significantes, interius lapsa pacis, quos ex fructibus eorum debemus agnoscere. Ipsi prima fronte videntur esse de numero nostris, sed non sunt de numero nostro: scientiam de numero nostro essent, nobiscum mansissent. Illud, quod prius occultabatur in illa operatur, & dolus omnia sit equibus manifestum. Inerunt autem infirma fidei homines, & qui diuinae lectiones nesciunt, & secum eos in perditionem praecipitant, dispartes & vituperantes Patrum disciplinam, & reliquas sanctas Scripturas ad suam perditionem. Quos quidem debemus praecavere, & a quibus multum oportet cauere, nisi malitia sua aliquid occupari concidant de suis similitate. Excitant enim lingua sua quos videntur, & venenum in labijs habent quasi a fides: de his enim haec propheta clamauit, Talis inter nos Eutyche emerit, quondam presbyter & Archimandrite: qui quasi nostra religionis sectam insuperbat, & hanc praescribat. Nostros quidem impetari resistendam pugna, qua contra Nestorium parabatur, & rectorum antea decessit & solio sanctorum Patrum de fide expositionem factam, & sancta memoriae Cyrilli episcopi scriptam ad Nestorium, vel ad similes eum quibus omnes assenserunt, tentant enellere, antiquam inquam Valentini & Apollinaris reparant sectam: & non timent praecipuum Regis viri Dei dicens: Quicumque scandalizauerit vnum de pusillis istis, &c. dicit, vt mole asinaria alligetur collo eius, & demergatur in profundum maris. Percurandam autem omnem vnam perfidiam abicit, & quam gerebat insidiat in pellem excutens, in S. Synodo asserere instanter dicens, Dominum nostrum Iesum Christum non oportere consistere de quibus naturis post humanam susceptionem, cum a nobis vnus, substantia & vna persona cognoscatur, neque carnem Domini consubstantialitatem nobis subsistere, tanquam ex nobis susceptam, & coadunatam Dei verbo secundum substantiam: sed dicebat, Vir quidem quidem, quae eum genuit, secundum carnem consubstantialitatem nobis esse, ipsum vero Dominum non suscipere ex carne consubstantialitatem nobis: & corpus Domini non esse quidem corpus hominis, humanum vero corpus esse, quod est ex Virgine: omnium Patrum expositionibus contraria sentiens.

Sed non multa dicens, longam fecit epistolam: olim quisquid egerimus, misimus ad beatitudinem vestram litteras, quibus scriptis docuimus & presbyter illum esse uadatum, qui sic capto est: & infimus eum cum monasterij nullam habere rationem, & excludimus eum a communicatione nostra: vt sanctitas vestra haec cognoscens, quod circa illum adsum est, omnium Episcopis sub beatitudine vestra degenitibus manifestare dignetur illius impudenciam, & scientiam aliquam illi sentierit, quasi ad Orthodoxum vel per litteras, vel per aliquam conuentionem loquantur, haecenus Flavianus ad Leonem Romanum Pontificem, cupiens ab eo haberi rata, quae ipse vna cum alijs Episcopis contra Eutyche statuit: probe sciens, prima fides esse de recens emergentibus haereticis cognoscere, & aduersus earum promulgatores haereticas sententiam ferre.

Sed & Eutyche non ignarus quanti ponderis esset Romani Episcopi, cuius iudicium solerent in ambiguis Synodi expectare, communicationem consequi, atque capere gratiam; & ipse festinauit ad eundem Romanum Pontificem dare litteras haud dubius, in eam partem vniuersam Catholicam Ecclesiam inclinaturam, in quam ipse Summus Pontifex videretur esse propensior. Sed quas litteras misit relectas plane dolis, & mendacis consarcinatas, at licet non extent illae quidem, verum ex ijs, quae ad Flavianum sanctus Leo reliquit, eas, quales essent, probe

FLAVIANVS ECRITVS AD LEONEM ROMANUM PONT.

LII. Matt. 7. 1. Ioan. 2.

proferebat

Matth. 18.

duplicis

LIII.

LIV. CONATVS EUTYCHIS POST DAMNATIONEM.

XLVIII. XLIX. L. LI. LII. LIII. LIV.

probè possumus intelligere. Mentitus est enim inter alia, se, cum à Synodo Constantinopolitana damnationis sententiam accepisset, appellasse Romanum Pontificem, sed appellationi minime delatum. blandis item verbis pollicitus est eisdem litteris, se paratum fore corrigere, quicquid reprehensione dignum dixisset. testatur id quidem sanctus Leo in epistola reddita ad Flavianum, alia insuper ab ipso ad Synodum Ephesinam conscripta, necnon in epistola ad Theodosium, in quibus habetur, ab ipso Eutythere esse missum ea de re libellum ad Romanum Pontificem.

Leop. 12

L.V. EUTYCHES THEODOSIUS IN FRAYE-NIENSIS LITTERIS FLAVIANI.

Sed quid his amplius versutus homo molitus est? Illud nimirum, ut studio regiorum ministrorum suæ litteræ ad Romanum Pontificem citius Romam pervenirent, derinerentur verò litteræ Flavianæ. Addidit his etiam, ut inter hæc Theodosio libellum offerret, quo Synodalia Acta esse falsata conquirebatur. Quod insuper senex impudens fronte perficta novum commentus est facinus? Illud nempe, ut per urbem Constantinopolitanam publica proponeret scripta, quibus se esse passum iniuriam, populum contestaretur. Hæc autem omnia ex Liberato Diacono, atque alijs. Illud etiam curavit per Chryso-phium eunuchum, ut in odium Flavianum hoc item anno darentur à Theodosio Imperatore litteræ pro eodem Eutythere ad Leonem Romanum Pontificem: non extant ipsæ quidem, sed mentio de illis habetur in litteris, quas idem Leo sequenti anno Kalendis Martij ad eundem Augustum reddidit. Quod præterea à molitibus nequisimus Eutythes: Litteras quoque dedit ad celeberrimos Italiæ Episcopos, quò eos in suam pertineret sententiam scripsit & inter alios ad Petrum Chrysologum Ravennatem Episcopum, ut eiusdem Petri ad eum reddita litteræ docent: quæ omnes quoniam data reperitur anno sequenti, cum naviganti tempus illuxit; agemus de his pariter eodem ipso, qui sequitur, anno.

L.VI. HÆRESIS EUTYCHESIANA INGRESSVS ET PROGRESSVS

Vidisti, lector, & admiratus es, quomodo apparatu regio & apparituru potentium stipata, compta mendacijs, delinita fucis, induta dolis atque fallacijs, nova ista cornu bestia, horrendum monstrum progrediarit in exitum fidei Orthodoxæ, quæ licet publico hoc anno damnata fuerit anathemate, regijs tamen & regiorum ministrorum sulca præsidij, surrexit validior post occasum, & vehementiori impetu infilixit Catholicis. Faverunt quidem, Chrylaphius & Theodosius Eutycheti; non tamen odio Catholica pietatis, sed quòd uterque Pulcheriæ Augustiæ causâ (ut suo loco superius dictum est) sanctum Flavianum immenso odio persequeretur. Sicine priorum affectuum causâ Christiana pietas à Christianis Principibus lancinatur: sed in suam ipsorum perniciem atque iacturam, ut exitus declaravit: haud enim passus est Deus Theodosius ditius impetare, postquam Chrylaphio in tanta creditit habenas Imperij. Sed & sub dolum eunuchum meritas penas dare voluit. Verum de his suis locis dicendum plumbus.

L.VII. DVO CON-CILIA IN CAVIA IRE EPISCOPI EDSSÆ.

Hoc eodem anno, ipsidem Consulibus, duo habita Concilia legantur, seu potius Episcopalia dicenda iudicia, in causâ Ibae Episcopi Edessæ in Syria, alterum Tyri mense Februarij, Berythi verò alterum mense Septembris; quæ recitata habentur in Concilio Chalcedonensi nonâ & decimâ Actionibus. Sunt hæc quidem solertissimo studio peruestiganda, atque exactissimè recensenda, ut prope quorum causâ diu multumque fuerit in Ecclesia laboratum, ut cuncta dilucidè perscrutentur. De quibus in primis admonendus est lector, peperam ibi poni incusis in hanc diem codicibus, depravato nimirum textu, Post Consulatum Flavij Zenonis, & Posthumiani, restituendique est, ut dicat, Sub Consulatu eorumdem. Manifestas enim irrepisse error invenitur primùm ex numero Indictionum, dum quæ celebrata est Tyri Synodus vigesima quinta mensis Februarij, Indictione primâ notata habetur; qui autem Berythi Conventus eodem anno habitus legitur, mense Septembris secunde Indictionis inscribitur, cum videlicet primâ absoluta, exordio mensis Septembris secunda incipit: Consulatum enim Zenonis & Posthumiani, non post

Consulatum eorumdem, prima signatur Indictio etiam à Marcellino in Chronico. Præterea quòd iudicium Berythi factum mense Septembris, Theodosio Imperatore & Flavianio Episcopo Constantinopolitano iuventibus, habitum esse dicatur: plane liquet hoc anno id contigisse, non autem sequenti, quo tempore iam Anatolius fuerat in pseudosynodo Ephesina subrogatus in locum Flavianii, mense Augusti in eodem conciliabulo è gradu depositus; ubi & Ibas (ut dicemus) pariter damnatus fuit, qui antea hoc (ut dictum est) anno in dictis iudicijs fuerat absolutus. Acta igitur, quæ habentur Latine edita Concilij Chalcedonensis, tum in actione nona, tum decima, restituenda sunt, ut dum habent, Post Consulatum Zenonis & Posthumiani, dicatur, Sub Consulatu Zenonis & Posthumiani.

Contra verò ubi habetur in prima eiusdem Concilij Actione, cum recitari incipiunt Acta pseudosynodij Ephesini, illud ceptum esse mense Augusti sub Consulatu Zenonis & Posthumiani Indictione tertiâ, restituendum est, ut dicat, post Consulatum eorumdem Indictione secunda: nam non hoc anno, sed sequenti Ephesi ex se fecere famosam esse habitam Synodum illam, ceptum est. Et quis nesciat, ante conciliabulum Ephesium præcessisse iudicia Tyrij Conventus atque Berythi, in quibus Ibas est absolutus, deinde verò subsecutum Ephesinum esse, in quo Ibas est condemnatus, testantibus id ipsi Synodalibus Actis: Ar hoc anno, mense Novembris celebratum esse Synodum Constantinopolitanam contra Erychetem, habent etiam Acta signata sub anni huius Consulatu, nempe Zenonis & Posthumiani, quæ recitata extant in Actione prima eiusdem Concilij Chalcedonensis. Sub Consulatu verò Protoprogonis consignata habentur Acta secunda Synodi Constantinopolitani sequenti anno mense Aprilis celebratæ in causâ eiusdem Eutychetis; postquam, eodem anno, mense Augusti, liquet habitam esse dictam Synodum Ephesinam. His igitur de temporisatione elucidatis, vitantique locis Chalcedonensis Synodi restitutis, iam de Iba historiam prosequamur.

Meminisse debet lector, ex his, quæ superiori tomo dicta sunt, hunc vna cum alijs Orientalibus Syriæ Episcopis steterit pro Nestorio cum Ioanne Episcopo Antiocheno contra S. Cyrillum Episcopum Alexandrinum, vique ad tempus, cum per Paulum Emesenum res inter eosdem Ioannem atque Cyrillum compositæ sunt, quando sicut alij, qui inimici erant, ipse communicare cum S. Cyrillo & Ecclesia Catholica cepit. Accidit autem post hæc, ut quatuor presbyteri Ecclesiæ Edessæ, Samuel, Cyrus, Maras, & Eulogius, sententiæ excommunicationis affecti, pronocauerint contra suum ipsorum Episcopum Ibam ad Antiochenum Episcopum Dominum, venientesque Antiochiâ libellum accusationis eidem adversus Ibam darent: quo ille accepto, à Ibam scripsit, ut post Pascha proximum Antiochiam se conferret causam dicturus, interim verò excommunicatos aboleret, ut Paschali tempore participes fieri possent sacramentorum. Paruit Ibas, ceptumque iudicium est. Accipit interea Dominus Episcopus ab eisdem accusatoribus iuramentum, ne discederent Antiochiâ. Visum est autem duobus ex illis, nempe Samueli & Cyro, quò vitarent iudicium Domini Episcopi Antiocheni erga Ibam (ut ipsi videbatur) propensioris, proficisci Constantinopolim ad Imperatorem; cui libellum obtulerunt, petentes alios sibi dari Iudices, qui accusationes adversus Ibam cognoscerent. Interea à Domino celebratur Synodus Antiochia, ubi & cognita est Ibae causa, presentibus duobus tantum accusatoribus: in qua duo illi, qui licet intrari recesserant, accusatores damnati sunt, de quibus Dominus litteras scripsit ad Flavianum Constantinopolitanum Episcopum.

Imperator verò Iudicem cognitorem misit Damasium Tribunalium & Notarium, eidem mandans, ut iudicio præfens assisteret, & quæ Phorius Tyri & Eustachius Berythi, & Vranus Himeræ Episcopi dilecti à se in ea causâ Iudices deservirent, executioni mandaret. Missus est etiam tunc à Flavianio Episcopo Constantinopolitano Eulogius diaconus, vna cum Damasio Iudice cognitorem Actum

DEPRAVATI TEXTUS RESTITUTI. L.VIII.

LIX. CAVIA IRE EPISCOPI EDSSÆ.

LX. IUDICIUM IN CAVIA IRE.

SVIII
8

Actum est autem hoc anno eiusmodi causae iudicium Tyri, die vigesima prima Februarii primae Indictionis. Sed quid ibi tres illi delicti Iudices ad huiusmodi tollenda diffidia, pacis accessere sequentes: primumque omnium illud quam diligentissime praestiterit, ut Ibas, cuius speculatus erroris potissimum erat, haeretim Nestorij & omnes ad eam spectantes execraretur, fidemque Catholicam pure, sincere, & integre profiteretur: his vero ab eo praestitit, iidem Episcopi Iudices conciliauerunt eosdem clericos accusatores cum Iba fides ipsorum Episcopo, sicque transacta res est, ut concordia inter se recederent. Continet haec omnia praeiudicia enarrata Actio nona Chalcidensis Chalcedonensis, qua etiam habetur, subscripsisse eiusmodi in iudicium concordiae Iudices Episcopus Tyri atque Berythi, Vranium autem Himerorum Episcopum minime subscripsisse, quem sibi infensissimum fuisse, & accusatorum instigatorem, Ibas conquestus est in eiusdem Actionis exordio.

LXI. Atque ita Tyri Ibae causa terminata est concordia ambarum partium, dicta die vigesima Februarii: hoc eodem anno sub Consulatu (ut dictum est) Zenonis & Posthumiani, Kalendis Septembris iterum perducitur ad iudicium. Ut autem rursus eadem Ibae causa ad iudicium deferretur, iterumque instauraretur iudicium, ex eo euenit, quod noui additi sunt accusatores, a quibus non Ibas solum, sed & duo alij Episcopi cum Iba sunt accusati, nempe Daniel Carthorum in Mesopotamia ciuitatis Episcopus, & Ioannes Batonorum Episcopus. Clerici enim Edessae, qui aduersantes erant Ibae, haud steterunt in iudicium concordiae, sed praeter quatuor nominatos presbyteros Samuelem, Cytum, Maram, & Eulogium, miserunt etiam Ablabium, Ioannem, Ananiam, Cainam, & Abibum clericos Edessensium: qui simul Constantinopolim profecti, adierunt Flavianum Episcopum, dederuntque eidem libellum accusationis aduersus tres modo nominatos Antistes. Placuit autem Flaviano, ut iidem, qui ante Iudices electi essent, & causam composuissent, iterum sederent Iudices, Photius, Eustathius, & Vranus, ipsaque causa Berythi tractaretur, cui Ecclesiae praesidebat Episcopus vnus ex Iudicibus Eustathius: legauitque idem Flavianus Eulogium suum diaconum, qui & superiori iudicio interfuerat, praesens etiam fuit ex Theodosij Imperatoris mandato Damascius Tribunus & Notarius teneas locum Iudicis cognitoris. In primis autem in eodem iudicio, facta ex parte repetitione Actorum Synodi Antiochena, lectus est etiam libellus accusationum aduersus Ibam, Daniellem, & Ioannem Episcopos, quibus non haereticatum, sed nefandorum criminum Ibam ac collegas Episcopos accusabant.

LXII. Postquam capitulis ceteris accusationum praetermissis, illud primum inquirendum propositum est, quo dicebant accusatores, horrendam eiusmodi blasphemiam ab Iba prolata: Non inuides Christo factio Deo: in quantum factum est, & ipse factus sum. vel: Si uolueris, & ipse in ille fieri possum. Negans uero Ibas, & execratus, qui uel talia aliquando cogitasset, testificationem totius cleri Edessensium Ecclesiae ad Episcopos Iudices missam recitari petijt, qua ab illata per accusatores calumnia idem Ibas redderetur prorsus immunis, ipse uero libellus sic se habet, eidem Actioni decima Concilij Chalcedonensis in textu:

LXIII. Instructio & deprecatio Deo amantissimum atque sanctissimum Episcopum Photio, & Eustathio ab omni clero Edessensium ciuitatis. A multis atque diuersis Phoenice aduenientibus ad nos cognouimus ea, quae ab his, qui in surrexerant in Deo amantissimum & sanctissimum Episcopum nostrum Ibam, gesta sunt: perterriti in eo, quod dictum est (transcendunt enim & illos, qui sine Deo sunt, & infideles, & haeretici & Iudaos & Paganos, ea, quae dicta nobis sunt) quia nobis presentibus dixisset idem Deo amantissimum Episcopus: Non inuides Christo factio Deo: quoniam & ego ipse si uolo, possum fieri secundum illum. Et omnes nos, quos dicit aduersus ea, quae dicunt, manifestum facimus vestra Deo amabilitati coram Dei clementia: quia neque, ab eo, neque ab alio uillo tale dictum aliquando audiuimus, neque in aures nostras ingressum est tale

aliquid aliquando: Anathematizantes nosmetipsos, & terribi gehenne nosmetipsos obnoxios facientes, si nouimus aliquid tale dictum ab eo, aut aliud aliquid contrarium Catholicae fidei: Si enim alicui tali dicto acquiescerimus, aut communiere ei, qui dixit, aut communistrare ei in sacrificio: ultimo supplicio fuissimus obnoxij, tanquam communiuantes tali execratione.

Rogamus autem & deprecamur vestram sapientiam, ut eidem Deo amantissimo suadentis Episcopo, quatenus uelociter ad suum gregem reuertens sine periculo ab hostibus liberari, cum uoluerit fieri, qui ad se praualcat, & maxime sustinere salutis sancti diei Paschalis imminente, in qua & propter Catechumenos, & propter eos, qui digni sunt sancto baptismo, opus est eius praesentia. Et petimus, hanc instructionem nostram coram uestra sapientia gestu inuocari, ut nullam hac lateant haereticis Edessensium Ecclesiae clericali libellus, cui singulorum subscriptiones subiiciuntur.

LXIV. Hae ergo primum dilata calumnia, in eo, aduersarij uigentibus, Episcopi Iudices institerunt: Num uerum esset, quod obijceretur, uocatum ab ipso Iba S. Cyrillum haeticum? Tunc Ibas confessus est, id quidem dixisse eo tempore, quod inuicem dissentirent Ioannes Episcopus Antiochenus atque Cyrillus, mutuoque inter se certarent, cum & a Ioannis parte ipse Ibas peristeret, quo tempore erat Orientalium omnium Ioanni communicantium una uox atque sententia, Cyrillum esse Apollinaristam haeticum: postquam uero declarando sua capitula Cyrillus ista purgauit, & ob eam causam in iudicium inter eos est concordia, uinculoque fidei Catholicae partes inter se diffidentes iunctae simul fuerunt & colligatae, nihil huiusmodi aduersus Cyrillum se esse locutum, sed communicasse cum eo amice commercio litterarum. Nec negauit, & postea se dixisse, S. Cyrillum, donec interpretatus est sua capitula, sicut a Concilio Orientalium habitus esset haeticus, ita & se putare haeticum. Contradictibus uero aduersarij, aduersantibusque uocatum Cyrillum ab Iba haeticum, postquam reconciliatio facta est: editum est fragmentum eius epistolae ad Mariam Persam scriptae, quae in textu habetur Actis Synodi Chalcedonensis: recitandum illud hic necessario est, cum huius epistolae occasione maxima excitata sit post Chalcedonense Concilium controversia: sane quidem scripta illa esse uideatur, postquam conuentione Catholicae fidei transactum est inter Cyrillum atque Ioannem: Est enim eius argumenti, ut quae cumque in ea causa gesta essent usque ad eam res conciliationem, historicis narret. Reddamus ite ipsam, quae breuitatis causa, exordio delectata, sic se habet, hoc titulo praenotata:

LXV. Fragmentum epistolae Ibae Episcopi Edesseni ad Mariam Persam contra Cyrillum Alexandrinum. In breui autem clare tua prudentia, quae in paucis multis cognoscit, edicare, quae praedem & nunc hic acta sunt, festinauimus, scientes, quia quae uestra sanctitati a nobis scripta sunt, uestro studio illic omnibus innotescant. Es qua nullam permutationem scripturae a Deo tradita susceperunt, facio huius argumenti principium ex sermonibus, quos & ipse edidit. Conuenticio facta est, ex quo hic tua religio facta, hi duobus hominibus Nestorio & Cyrillo, & conscripserunt aduersus me nocuos & perniciosos uiros, qui audientibus fuerunt scandalum. Nestorius enim dixit in suis libris (sicut religio tua nouit) quia Maria Dei genitrix non electa ut multi putarent, ex haesi Pauli Samosatensis hunc esse, qui dicit hominem uerum esse Christum. Cyrillus autem libros Nestorii uolens destruere, lapsus est, & inuentus est in Apollinarij dogma incidens. Conscripsit enim & ipse illi similiter, quia ipse Deum uerbum homo factus est, ut non esset differentia inter templum & habitantem in eo. Conscripsit enim duodecim capitula, quae pato & tuam cognouisse religio tuam, quia tua natura est diuinitatis & humanitatis Domini nostri Iesu Christi, & quia sicut dicit non oportet diuidere uoces dictas, quas uel ipse Dominus de semetipso dixit, uel Euangelista de eo. Haec omni impietate plena sunt. Et antequam nos dicamus (sicut sanctitas tua nouit) quomodo accipi possit hoc, quod est in principio Verbum, de templo, quod factum est ex Maria: aut illud. Ministi uero cum paulo minus ab Angelis de diuinitate Unigeniti dictum: Ecclesia enim sic dicit sicut & tua religio tua uouit, & a principio est electa, atque firmata diuina do-

LXVI.

LXVII.

LXVIII.

LXIX.

LXI.

LXII.

LXIII.

LXIV.

LXV.

LXVII. ACTA P. PHESE NARRAT.

Urina ex libro beatissimorum Patrum, due natura, vna virtus, vna persona, quod est vnus Filius Dominus noster Iesus Christus.

Ob hanc contentionem vtiliter & triumphatores Imperatores iusserunt, Episcoporum primores in Ephesina congregari ciuitate, & coram omnibus libros Nestorij & Cyrilli iudicari. Prims autem quam omnes Episcopi, qui iussi fuerant congregari, venissent in Ephesum: praecedens idem Cyrillus, aurei omnium quodam medicamine, quod solet sapientium oculis obsecare, preoccupauit. Inuenit autem causam ex odio, quod habuit circa Nestorium. Et antiquam in Synodum adueniret sanctissimus & Deo amantissimus Archiepiscopus Ioannes, Nestorium ex Episcopatu deposuerunt, iudicio & inquisitione non facta. Post duos autem dies damnationis huius venimus in Ephesum. Et cognoscentibus nobis, quia in damnationem Nestorij, que ab eis facta est, duodecim capitula, que à Cyrillo conscripta sunt (cum essent contraria verae fidei) posuerunt & firmauerunt, & conseruerunt eis, tanquam verae fidei consensio: omne Orientales Episcopos eandem Cyrillum damnauerunt, & excommunicationem aduersus alios Episcopos, qui conseruerunt eius capitulis, protulerunt. Et post hanc perturbationem vnusquisque in suam ciuitatem reuersus est. Nestorium autem, qui in sua erat odio ciuitatis, & virorum, qui in ea sunt, maximamque in eam reuerentiam non potuit. Et remansit Orientale Concilium, non communicans Episcopis, qui communicauerunt Cyrillo: Et ob hoc multa tristitia inter eos facta est, & in contentione erant Episcopi aduersus Episcopos, & populi aduersus populos. Et completum est opere, quod scriptum est. Quia crunt inimici hominis domestici eius. Et ex hoc detractiones multe aduersus nos facta sunt Paganorum & hereticorum. Non enim audebat aliquis de ciuitate ad ciuitatem, aut ad prouinciam de prouincia proficisci: sed tanquam inimicum suum, vnusquisque proximum suum persequebatur.

LXVIII. BARVLA EPI COP. EDISSA DAMNAT SCRIPTA THEODO RI MOZ. SVEST.

Mulieres autem ante oculos non habentes Dei timorem, occasione Ecclesiastica zelus, aduersitatem, quam occultant in cordibus suis habuerunt, ad hostium perducere festinabant. Ex quibus vnus extrit nostra tyrannus equitatis (nempe Rabula Episcopus Edelensis praedecessor) quem & ipse non nocuit, qui occasione fidei non solum conuincens punit, sed & hoc etiam, qui olim ad Dominum migrante vult. Quorum vnus est beatus Foelorus veritatis predicator & doctor Ecclesie, qui non solum in vita sua colaphus caecidit hereticis pro veritate sua fidei, sed & post mortem spiritualia arma in opusculis suis Ecclesie filijs dereliquit: sicut & tua sanctitas, ad eum conueniens, agnouit, & ex his, que ipse conscripsit, credidit. Hunc ausus est, qui omnia in Ecclesie praesumit, clare anathematizare, qui propter zelum Dei, non solum propriam conscientiam ab errore ad veritatem conuertit, sed & longe exsistentes Ecclesie sua doctrina perducit. & de libro quidem eius multa vbique persecutio facta est, non quia vera fide existere alieni. Vidi enim eum (ad huc illo vno) frequenter eum laudantem, & in libro eius legebat, sed & propter aduersitatem latentem, quam aduersus eum habuit, quoniam manifeste eum commisit in Synodo.

LXIX. b Indic. DE PAC ECCLESIS RE STITV. TA.

Hic ergo malis inter eos gestis, & vnoquoque sicut voluit (sicut scriptum est) ambulanti adorandus Deus noster, qui semper sua clementia curam pro suo gerit Ecclesie, dedit cor fidelissimi atque victorij Principis, ut dirigeret virum magnum, & in suo Palatio notum, qui cogere reuocandum atque sanctissimum Archiepiscopum Orientis dominum Ioannem, ut reconciliaretur Cyrillo: ab eo enim sic erat de Episcopatu depositus. Et postquam litteras Imperatoris accepit, sanctissimum & religiosissimum Paulum Emeisenum Episcopum adiret, per eum eam fidem scribens, & denuncians ei, quia si hinc fidei Cyrillus consentiret, & anathematizaret eos, qui dicunt, quia vna natura est diuinitatis & humanitatis, ut ei communicaret. Voluit autem Dominus, qui semper sua curam gerit Ecclesie, quam sanguine suo proprio redemit, ut & cor Aegyptij subigeret, & sine fatigatione fidei consentiret, eamque suscipere, & omnes, qui absque hac crederent, anathematizaret. Et communicantibus inimicem, contentis de medio est ablata, & pax in Ecclesia facta est, & non est in ea iam schisma, sed pax sicut pridem est.

LXX. SCRIPTA EPISTOLA SEPTIMA POST PACEM.

Que autem verba sunt, que à sanctissimo & Deo amantissimo Archiepiscopo Ioanne scripta sunt, & que à Cyrillo scripta suscepit: ipsas epistolas hinc, quam ad tuam directi religiositatem, committimus: ut relegens tua sanctitas agnoscat, & omnibus amantibus pacem denunciet, quia contentio iam quiescit, & medius inimicitiae paries est ablatus; & qui seditione aduersus viuos & mortuos

irruerant, in confessione sunt, satisfaciens pro suis excessibus, & contraria docentes sua prior doctrine. Non enim quisquam audeat dicere, quia vna est natura Diuinitatis & humanitatis, sed confitentur in templum, & in eum, qui in hoc habitat, qui est vnus Filius Iesus Christus. Hanc autem scriptura religiositati ex magno asseclum, quem circa te habeo, sciens quia tua sanctitas nocte & die in doctrina Dei semetipsum exerceat, ut multa sit vtilis.

Hactenus fragmentum liberecitate epistolae ad Marim Perlas: quam quidem verè esse libere fuisse cognitam, nec ipsum negasse suam, eadem Actio decima Chalcedonenis Concilij docet: sententiaque legatorum Apostolicae sedis Aecnon Maximi Episcopi Antiocheni, & aliorum, libere esse, ibi firmatum est: ex ipsaque eundem libam fuisse probatum etiam Orthodoxum, eoque vna fuit sententia omnium Episcoporum, qui Acta Conuentus Berythi recitata ibi in eadem Actio decima Concilij Chalcedonenis audierunt, eiusdemque tunc decretam ab solutionem probauerunt. Sed quomodo (inquies) eandem epistolam orthodoxam esse dixerunt: quomodo excusantur, quae in S. Cyrillum ibi relata leguntur? & quae in eadem sunt de laudibus Theodori, quam ratione purgatur? Accipe. Epistola ipsa quidem (ut vides) historiam continet rerum gestarum inter Ioannem & Cyrillum, & quae inter eos transacta essent, fertur: ut haec parte nihil aduersus Cyrillum in praesentiarum oblocutus videatur, si cuius erat tunc ille estimationis apud Ioannem & eius sectatores, quod etiam praesertim idem libas in Actis Synodalibus non negat, sed aperit testatur, usque ad reconciliationem, hostem vna cum Ioanne per se perferuisse Cyrilli, eundemque haeticum appellasse: postea vero declaratis ab eo capitulis scriptis, leuita reconciliatione, communi alia cum eo tanquam vero Catholico. Ex recitatis igitur Synodalibus scriptis vna cum libae Epistola, ipsam se patefecisse verè Catholicam, non immerito Synodus iudicauit.

Eadem dicere possumus de laudibus, quas epistole intextuit, Theodori Mopsuesteni, cui narrat à Rabula Edesseno Episcopo in iuste damnatum. De quibus in memoriam reuocare debes, quae superius dicta sunt anno Domini quadringentesimo trigesimo quinto, cum de Ioanne Antiocheno Episcopo iam inter Catholicos post reconciliationem prohibente enaratum est, pro Theodoro, de quo eius laudibus tres scripsisse epistolas, ad Theodosium primum, secundam ad S. Cyrillum, tertiam vero ad Proclum Constantinopolitanum; quibus inter alia excusaret, non esse Theodori, quae Theodori nomine ferrentur blasphemiae. Is planè fuit status scriptorum Theodori vsque ad haec tempora, cum quae in eum illata essent ab accusatoribus, & quae ex damnatione facta per Rabulam Edessensem Episcopum libae praedecessorem, & ab Armenis contra ipsius Theodori scripta essent superaddita, eadem omnia per tres illas epistolas siue libros Ioannis Antiocheni videri potuissent esse dilata: nullaque post haec Synodali decreto de damnatione Theodori & libae locorum eiusdem in Ecclesia promulgato; planè sicut nec Ioannes ob eam causam factus est reus, ita nec libas fuerat ob laudatum Theodorum à Partibus accusandus: quod ex eo plenius cognosces, cum nec ab ipsis eius aduersariis illud criminis loco libae datum fuerit inter totum eum accusationes prolatae, sicut obiecerunt, quod Cyrillum appellasset haeticum.

Inde quoque accidit, ut etiam Theodoretus in dialogis, quos aduersus Eutycheis hereses scripsit his ferme temporibus, aperto ore eundem laudauerit Theodorum, eiusque redarguerit impugnantem: nam in Eranistes primo dialogo, cuius est titulus, Immutabilis; haec de ipso Theodoro Mopsuesteno, & Diodoro, Tarfensi nimirum, loquitur Orthodoxus aduersus Eutycheianos: Diodori & Theodori interpretationes, nisi vos in eos viros infenso animo esse viderem, & Apollinaris in eos odio & malevolentia succubisse: Viderem enim eos alijs conuenientia scripsisse, & ex diuino fonte fluentia haurisse, istosque etiam Sancti Spiritus riuos extitisse. haec ibi Theodoretus: qui & ad Irenaeum Episcopum, ipsum redarguentem, quod non eoque Theodori atque Diodori, ad

LXXI. QVONIA DO EX LA EPISTOLA LA 1244 PRAGE. TVE DE THODO. XVA.

LXXV. de quant. ipe. colu. 4.

THEODORUS EX SPOTOLA 1244 KATHOLICVS NO N. THEODO. RO LAV. DATO.

LXXVI. CONTRA DOS, QUI IAM HERETICI EX SA EPISTOLA APPERT. BARVNT.

LXXVII. QVO TEMPORE THEODORI LAYDA. TVE IN PVNK.

LXXVIII. VII.

astruendas duas naturas in Christo vnâ personâ coniunctas, testimonia posuerit, sicut & SS. plurimorum Patrum, hanc asserti rationem his verbis:

Quoniam verò me arguitis, quod sanctos & beatos Patres reliquerim atq; reiecerim, Diadorum videlicet, & Theodoruz & catalogo Doctorum: necessarium etiam dixi, de hoc nonnulla dicere. Primum enim, si carum caput, multos alios insignes & illustres viros me omisisse, scito. Deinde illud etiam animaduerte, quod ille, qui accusatur, reses asserere debet, de quibus nulla est controuersia, & quos nec ipsi accusatores arguere possunt. Si verò reus eorum testimonia asseret, qui ab accusatoribus etiam accusantur, & arguuntur: nec ipse iudex facile eos admittere velle. Si enim Patrum encomia & laudes confiterendo, hosce sanctos omisissem, fateor me deliquisse, & erga eos Doctores ingratus essem: Sin autem dum accusor, accusatorum meam actum, & eorum vsus sum testimonio, de quibus nulla est dubitatio: cur frustra illi, qui hoc nolunt, nos accusant: Quanto verò honore profector viros illas, testatur liber ipse, quem nos pro illis confectissimus, in quo ea, qua illis obiectantur, confutauimus, nihil veriti accusatorum potentiam, nec insuliam contra nos struam. hæc Theodoretus: quibus intelligas, eo statu hoc tempore in Ecclesia fuisse scripta. Theodori Mopsuesteni, vt tamen non essent omnino verita, sed ab alijs impugnata, ab alijs vero de kenâ, patentes verò errores esse negatos illius esse.

Verum factò de illis diligentiori examine, longè post tempora Chalcedonensis Concilij, in Quinta Synodo fuere omnino, vt hæretica, condemnata, sum q; eius laudationes eadè perculsa sententiâ, vt suo loco dicitur: vnde etiam accidit, vt de dicta epistola Ibae æque fuerit ob hanc etiam causam damnata, atq; alia, que pro eodem Theodoro Theodoruz vel alijs confecti sunt: eâ nimirum ratione, quòd eadè epistola Nestoriani abuterentur, falsòq; assererent à Patribus in Concilio Chalcedonensi esse receptam; ac proinde ab eisdem, quecumq; eâ epistola cõtinerentur, esse probata: quod quidem falsum omnino fuit: Longè enim diuersum inter se est dicere, epistolary probari Catholicam, & que in ea scripta sunt, vera esse; vel dicere, ex ea Ibam probatum esse Catholicum. Etenim eadè epistola non ab Iba, sed ab aduersarijs cõtra Ibam prolata, nihil aliud inde acceptum Patres, nisi Ibam, licet aliquando delirantem (quod nec ipse negauit) tunc temporis fuisse Catholicum; vt potè quòd ex eadem epistola demonstratur ipse, qui aliquando cum alijs Nestorianis errasset, & egisset cõtra Cyrillum, post initam verò pacem cum illo cõmunicasse, Nestoriumq; damnasse asserentem Mariam non dicendam esse Deiparam; execratuzq; esse vnâ naturam in Christo confitentem, confessus verò esse naturas duas vnâ esse efflere Dominum nostrum Iesum Christum: quibus in super addiis ijs, que esse dicta ab Iba pro verâ fidei cõfessione, Acta Synodalia docent, recitata in eadem decima actione Concilij Chalcedonensis, non potuit Ibas nõ probari Catholicus & absolui.

Sic igitur tam in Actis Berythenibus, quam etiam Chalcedonensibus, in quibus illa recitata atq; cognita fuerit, non epistola Ibae recepta est, sed ex ea epistola ab aduersarijs calumniosè prolata, cognita fuit Ibas eo tempore, quo ea gerebantur, fuisse Catholicus, calumniosèq; accusatus hæreticus. Quam quidem temporum & rerum gestarum historiam complures non attendentes, alijs ex his calumniati sunt Chalcedonense Concilium, quòd blasphemiam Ibae epistolam suscepisset, & comprobasset; alij verò scientes Ibam ab eadem sacrosancta Synodo absolutum, & blasphemias eiusdem legentes epistolam, eadèdem Ibae minimè fuisse dixerunt, sed asserunt Ibas; quod Epiphanius disputans contra Gregorium tradit in Actione sexta Septimæ Synodi, que Nicæna secunda dicitur: & ante eum S. Gregorius scribens ad Secundum; quem in deprauata Synodi exemplaria in didisse liquet, cum ait, Ibam negasse dictam epistolam esse suam; secudum quam assertionem & ipse eadèdem epistolam non esse Ibae nihil eit demonstrare.

Ceterum Acta germana habent, Ibam confessum eam esse suam, vt de his nulla tunc fuerit controuersia: nam hoc ipsum Acta Berythenia docent, cum idem Ibas, eâ

lectâ, nequamquam suam esse negauit, sicut alia, qua calumniosè obijciebantur; immò ad eius sectionem Indices protocauit. Sed & Acta decimæ Actionis Concilij Chalcedonensis, eadèdem epistolam vt Ibae cognitam esse à Patribus, docent: id enim in primis Apostolice sedis legati, & postea reliqui Episcopi suâ ipsorum subscriptione firmarunt. Vides igitur, quantum necesse sit in Actis Synodalibus intelligèdis (ne quis in de formes labuit errores) rerum gestarum veram certamque habere cognitionem, eadèdemque ratione temporis consignatam: quam ignorantes hæretici, non aduersus tantum Berythense iudicium, sed etiam contra Chalcedonense Concilium exclamant; cum si cunctas res gestas satis exploratas habuissent, vel mutire quidem erubuisent. At de Ibae causa hoc anno (vt dictum est) primùm Tyri, Berythi deinde tractata, hætenus. Scito tamen, quòd qui hoc anno Episcoporum sententiâ absolutus est Ibas, sequenti anno in Conuentu sceleratorum damnatus est Ephesi, receptus verò Chalcedone.

Accidit autem post hæc, vt idem, qui Ibae calumniati sunt, cum peritiores in eo iudicio retulissent, æquè ac in Indices, in Theodorem Cyri Episcopum relegatum Theodosij edicto, ne à sua ciuitate discederet, spicula maledictorum conuerterent, quasi Ibae fauisset: de quibus est epistola eiusdem ad Anatolium scripta, qua magno verè queritur se iniuste calumnijs appetitum: est autem huiusmodi:

Tua celsitudo eorum, que in nos contulit, beneficiorum, retributionem à Deo omnium Domino assequitur: quodcumq; enim eum caudat, mercedem habet consequentem. Ego quidem calumniatorum numerum vides: qua enim corpora vehementius placentur, dolorem nimis sentiunt: nam caro dum placentur, mortua quodammodo & sensu experti efficiunt. Doleo tamen & lingua ora & lingua illas, qua effrenatè mendacia profertur. Quâ enim iniuriâ affecti illi, qui religiosissimum Ibam accusant, & hoc aduersus nos iniurias ingenerant? Primum enim neg, ego aliquis è numero Indicum sum: mandato enim Principis Cyri manebam. Praterea (vt à multis accepti) agrè ferabant nostram sententiam. Ego enim in sancto Paschate mysticam communionem illi impertendam curavi; & cum sepe apud nos agere voluissent, hilari fronte eos accipi, ac que oportuerat, narraui.

Vt verò pro religiosissimo Episcopo Donito aliquid dicam: quid oportebat eum facere, qui apertè opprobriatur: ac aliis decreto Synodali damnatus, dum intueretur, in aliam diocesium mitti: & prater Ecclesiasticos ordines sacerdotum asseruere, & res sacras & diuinas ab ipis veritatis hostibus irrideri? Hac de causa, vt primum recognouit, quid sentiret de alijs, etiam significauit, nec solam religiosissimo Ibae, verum etiam sanctissimo Episcopo domino Simoni Am. vsq; vt duarum prouinciarum arguenda & causa Metropolitæ seorsum audirent. Quomodo autem iustum alicui videri potest, eosdem humanitatis & inhumanitatis crimine accusari? Si enim illi egimus, periclitamur: sin miris, nec propterea à periculis primis immanes. Et soli opprobriatur in vniuerso Orbe. Et alio quidem diocesi quietè viuunt, nos verò soli calumniatoribus prada sumus, & ego precipue, quamuis in iudicio nullo pacto interfuerim, & omnino à quauis culpa sim alienus & immunus.

Hæc scribere coactus sum, tua celsitudinis litteras cum viderim, & ex eis didicerim, quòd hæc de causa maximus contra nos ortus est tumultus, dum relegati sumus, & quietè viuimus, & neg, cum religiosissimè prouincia Episcopi conuenire solemus: tum non semel, neg, iterum in nostra prouincia ordinatio habita sit (nempe iudiciorum) neutri illarum interfui. Et nisi Principi edicto detineret, proficiscer equidem in aliquam extremam Orbis partem, ac ibi quod mihi foret vite agerem: non enim possimum calumnijs resistere, qua contra nos conpinguntur. Hæc si quidem ipos edessens non opinor sanè & à se ipis aduersum nos calumniam composuisse, sed eos ab his, qui ibi manent, viri veritatis studiosi hæc aduersum nos struere & machinari edolles esse. Deos, omnium Saluatori gratiam habeo, quòd cum ipse indignum sim is, qua in Evangelij habentur, beatus in dibus, nos dignos reddidit: & re legationem libenter accipio: & quodcumq; dicere vpluerit, hilari fronte suscipio propter eam spem, que vobis repõsitæ. At propterea magnificentiâ in intermissione precor, & sanctos omnes, vt suarum

LXXIV

LXXV

LXXVI

LXXVII

LXXVIII

LXXIX

LXXX

LXXXI

precum me compotem faciant, rogo. haecenus ad Anatolium Patricium Theodoretus.

XXCII. a Theod. Epist. 87.

- De his itidem scribit ad Apameam Episcopum, ubi post alia de iisdem haec habet: Oret tamen tua beatitudo, & sancta Ecclesia tranquillitatem postulet (pro ipsarum enim tempestate etiam nos gemimus, & lugemus, & lamentamur) hanc enim, ut audimus, Ofroeni clerici eiecerunt, & sexcenta mala contra nos effuderunt, sicut ego neq. cum alijs iudex existerim, neq. decrevi contra eos lati particeps fuerim, sed potius (ut nouit beatitudo tua) communionem illis concedendam in Paschate, orauerim. Sed facile est calumniatoribus, quacumq. velint, dicere: nos vero illa, quam Dominus pollicetur beatitudinem, consolatur: Beati enim estu(m) inquit, cum maledixerint vobis homines, &c.

XXCIII. MATTHEI IN THEODORETUM EPARSA CALVMNIA.

Certe quidem dum has considero, quas aduersus Theodoretum Edesseni illi calumniae multiplices subdoleat concinnantur, a quo non nisi beneficia accepissent: non nisi fuisse calumnias, quas multiplicibus accusationum capitibus aduersus suum ipsorum Episcopum Ibam, a quo se laesos dolerent, iisdem artificiosis composuerunt, existimare licet. At quamuis quantum fuerint eiusmodi calumniae, quarum causa alto sepius ingruit corde, no dicat: ex alijs tamen pluribus eisdem Theodoretum epistolis assequi possumus, dum ad diuersos scribens anxie queritur frequentioribus se calumnijs appeti, quod diceret, duos ipsum predicare Dei Filios, nempe quod Nestorianus esset, quasi duas in Christo vna cum illo assereret esse personas. Porro intolerabilia haec ipsi visa sunt: si quidem, ut habet Ecclesiastes 9. Calumnia conturbat sapientem, & perdet robur cordis illius. quamobrem in singulis sermone a se conscriptis epistolis suam stitit cum fidei confessione defensionem, qua proficere se damnare Nestorianum, & nos duas in Christo personas, sed duas naturas sub vna confiteri persona. At & his modo haecenus.

Eccl. 7.

Sub huius anni Consulibus data extrat S. Leonis Papae epistola ad Dorum Beneuentanum Episcopum, qua cum vehementer redarguit, quod aduersus regulas Pactum ausus esset recens ordinatos super alios antea adscitos presbyteros collocare: laudatq. Paulum presbyterum, quod non passus sit ab Episcopo loco moueri, sed gradus sui prerogatiue tuende gratia apud ipsum Leonem Rom. Pontifici laudabiliter (ut ait) conquestus esset. Ut plene appareat, nihil aduersum Christianam mansuetudinem & humilitatem tentari, neq. aduersus nisi S. Euangelij instituta, quibus Christianus credere iudicatur, & arripienti pallium dare & tunica(m), & cogenti ad mille passus prodire, duo mille superaddere; dum quis arrogantem atq. proacem legum contemptorem legitimam disciplinam contumacem est, at nequaquam permotus profertur excellentiae appetit.

XXCV.

Hoc praeterea anno, Suevis in Hispania regnantibus, ipsorum Regem Recciarium redditum Christianum Catholicum, qui res Hispaniarum profecus sunt, tradiderunt: postea vero a fide Catholica deficientes, inhaesisse Arianis, atq. demum iterum Catholicam religionem professos esse, cum Theodemirus eorum regno potitus est, Iulidorus testatur.

Leo Ep. ad Dorum Episcopum.

Matth. 5.

Leo Ep. ad Dorum Episcopum.

IESV CHRISTI Annus 449.

LEONIS PAP. THEODOSII 41. IMP. ANNO 10. VALENTIN. 25.

I. DE CONSULATU ASTERII MEMORIA. S. Sidon. lib. 2. Epist. 6.

VI ordine temporum sequitur annus Domini quadringentesimus, vndequinquagesimus, Asterii atq. Protogene Consulibus aperitur: quorum alterum, nempe Protogenem, Orientale dedit Imperium; Asterium vero vetus Roma promouit. Est mentio Asterij Consulatus apud Sidonium Apollinarem clarissimum virum, cum haec ad Nannatium scribit: Audius enim adolescens, atque

ad hoc puer ex peregrino, cum pater meus Praefectus Praetorio Galliarum tribunalius praesideret, sub cuius videlicet magistratu Consul Asterium anni sui fore votum traditum apererat. Adhaerebam sella curuli, & si non latens generositatis per ordinem, certe non sedens per atatem; mirerem, turba consularium penulatum, Consuli proxime proximus eram, &c. ex quibus etiam & ipsius Sidonij aetatem valeas intelligere. addit ipse de Nicetio rhetore, qui tunc panegyricam habuit orationem. Ad alterum vero Consulium Protogenem, hoc ipso eius magistratus exordio, Theodoretus hanc dedit epistolam, cum Syriae Episcopi legati proficiscerentur Constantinopolim:

Laetum estiam clementissimum Domini tibi potentiam, ut ea te illa menti misistrare possit: nunc vero illam maiorem reddidit, quo facilius peritatem agitatam protegeret tua celsitudo, & mendacium deleret, & operam Ecclesiae quietem procuraret. Quam enim tempestate Orientis Ecclesiae replatae sunt, a multis quidem ac quibus diuersi tua magnificencia nouerit, apertius autem & exactius a Deo dilectissimus Episcopus didicerit, qui tempore huiusmodi haec de causa longum iter hoc susceperunt, post diuinam orem tuae potentiae & prudentiae confidentes. Tempestatem igitur hanc, o Christo dilecti, dissipate, & ceteras has in partem serenitatem conuenite, & linguas, quae contra nos inuehantur, reprimite. Nos enim diuina ope & gratia pro apostolice dogmatibus pugnamus, & eam, qua in Nicena ecclesia fides est, inuoluntate custodimus; & eos, qui haec adulterare audent dogmata, impios appellamus. Et horum testimonium perhibent, qui a nobis catechizantur, quae baptizantur, & qui nostram in ecclesia conciones audiunt. Si vero legitime nos accusare voluerint, oportet, ut nos praesentes arguant, & non ut absentes calumniantur. Ista enim etiam alijs in rebus tua magnificencia iura danti, edite sententias, & decreta promulgat, ex his, quae accusatores & rei dicunt, quid iustissime colligendo. haec ad Protogenem Consulium Theodoretus haec testis accusatus, & in penam (ut diximus) suae ciuitatis terminis circumscriptus.

Porro legatio haec Episcoporum, cuius meminit, a Domino Episcopo Antiocheno missa est Constantinopolim: nam eodem legatos comitans Senatori Patricio, haec ait: Tuam magnificenciam per dilectissimos Deo ac beatissimos Episcopos saluere iubemus, & cuius memoriam perpetuam circumserimus: ipsos autem, ut ad regiam accederent ibidem, essent beatissimus Episcopus dominus Dominus, ut consilium contra me mendacium arguerent atq. dissoluerent, &c. commendauit alijs item literis eisdem legatos Anatolio, necnon Antiocho, qui consularum gessit cum Balso. Extant & alia eadem occasione, eodemq. tempore datae ab eodem Theodoretum litterae per eisdem Episcopos Constantinopolim ad viros clarissimos, Consulares, atq. Patricios, nempe ad Anatolium, Vincomalum, Sporadium, Florentium, Nommum, Constantinum, sive Constantinum. Quis autem factum sit, non apparet, nisi quod eode ipse remansit Theodosij Imperatoris edicto licet antea obligatus. Etenim turbae ille atque clamores Constantinopoli Eurychetis causa excitati posthaberi fecerunt Theodoretum querelas, & legationem Domini Episcopi Antiocheni. Quae igitur in eisdem Eurychetis causa hoc anno Constantinopoli transacta sunt, iam narrare aggrediamur.

Cum litterae Eurychetis, atq. ab Imperatore pro eodem Eurychete datae ad S. Leonem Rom. Pont. maiori tabellariorum industriae eius Romae perlatae fuissent, praesensenti que eas, quas sanctus Flavianus ad eundem Pontificem conscripserat: ipse Romanus Pontifex, illis acceptis, ita primum ad ipsum Imperatorem Theodosium retransmisit.

Quantum praesidi Dominus Ecclesiae suae in fide vestre clementiae prepararit, his etiam litteris, quas ad me misisti ostenditur, ut vobis non solum regium, sed etiam sacerdotalem animam esse gaudeam. Si quidem praeter Imperiales & publicas curas, ipsam sollicitudinem Christiana religionis haberi, ne falleret in populo Dei aut his inuata aut hereses, aut vlla scandala conualescant: quia tunc est optimum regni vestri status, quando sempiterna & incommutabili Trinitatis vnus Deitatis confessio seruetur. Quod autem in Constantinopolitana Ecclesia perturbationis acciderit, quod ita fratrem & Coepiscopum nostrum Flavianum potuerit com-

Theod. Epist. 87.

THEODORATI AD PROTOGENEM LITTERAE.

III. Theod. Epist. 91. DE LEGATIONIBUS EPISCOPORUM.

Theod. Epist. 92. in Theod. Epist. 91.

IV.

Leo Ep. ad Theodosium Imperatorem.

MOHETE,